

Владимир Шумелов

КАКВОТО ДОЙДЕ

Четири писма за любовта

Издателство „Фабер“
Велико Търново, 2014

На Веска – с любов и благодарност

© Владимир Шумелов – автор, 2014

© Издателство „Фабер“, 2014

ISBN 978-619-00-0074-7

ПИСМО ДО ДЖОН ЪПДАЙК

Вече си мислех, че мога да пиша автентична епистолярна проза, когато си припомних една книга на Джон Ъпдайк – „С.“ (изд. „Хемус“, С., 1994 г.; „Най-смешният американски роман“ – първа корица, на „Един от най-големите писатели на нашето време“ – четвърта корица). Всъщност за този роман ме подсети едно писмо по електронната поща на приятел, след като беше прочел „И така нататък“ и други неща, но не точно за епистолите ще стане дума тук, пък и „С.“ не е чиста епистола (там има и магнетофонни записи и други писателски техники). Исках да си припомня Ъпдайк такъв, какъвто го помнех от неговите книги. А първите му книги на български бяха наистина впечатляващи – „Кентавърът“ (НК, С., 1981), а след това сборникът с разкази „Задачи“ (НК, С., 1985). Едва по-късно, в епохата след 89-а, се появиха книгите му за Заека („Заеко, бягай“, „Заекът се завръща“, „Заекът богат“, „Заекът се укроти“;), „Вещиците от Истуик“ (филмиран в Холивуд през 1987 г. с участието на Джек Никълсън, Сюзан Сърандън, Шер и Мишел Пфайфър), „Вдовиците от Истуик“, „Спирки“, „Потърси лицето ми“, „Версията на Роджър“, „Сред лилии красиви“, „Любовникът ти току-що се обади“, „Гертруда и Клавдий“, „Поглед назад“, „Ожени се за мен“, та до една от последните му книги – романът „Терористът“ („Бард“, С., 2007). А на 27 януари 2009 г. Джон Хойер Ъпдайк напусна този свят, болен от рак на белите дробове. Беше един от тримата американски писатели, които печелят двукратно наградата „Пулицър“ за фантастика (за Хари

„Заека“ Ангстром), а книгата „Заеко, бягай“, влиза в класацията за 100-те най-велики новели на нашето време.

В една от последните книги на български на Джулиан Барнс „Пулс“ (сб. разкази, „Обсидиан“, С., 2011) две героини-писателки – Алис и Джейн – си говорят във влака. Просто си дърдорят на интелектуални теми, докато пътуват. Алис се опитва да каже, че не е спала с Ъпдайк, а само е „кацнала на коляното му“.

„– Е – каза Джейн, опитвайки се да прикрие внезапно обзелото я злорадство, – винаги съм смятала, че писателите печелят повече от провалите си, отколкото от успехите. Това е единствената професия, където и провалът върши работа.

– Не мисля, че „провал“ е най-точното определение за срещата ми с Джон Ъпдайк.“

Разказът се казва „Да спиш с Джон Ъпдайк“.

Ето и „българската връзка“ на Ъпдайк: Писателят е бил и в малка България по времето на соца. В автобиографичния му разказ „Българската поетеса“ от 60-те години главна героиня е поетесата Блага Димитрова под името Вера Главанакова. Разказът можем да намерим в кн. 3 на сп. „Панорама“ от 2007 г. в превод на Йордан Костурков.

Ъпдайк беше голям стилист, но заедно с това извънреден работяга и пълен с креативност творец. Казваше, че пише на ден по три страници белетристика, есета, критика или поезия, и че ако пишеш по няколко листа на ден, можеш да публикуваш по една книга на година. Успя да публикува над 20 романа, книги с разкази, стихотворения, есета, литературни критики и мемоари. Последната му книга беше „My Father's Tears and Other Stories“. Обичаше да пише и пишеше много, за всичко. До края на живота си искаше да вижда името си върху кориците на нови книги.

Още докато водеше колонка в любимото си сп. „Ню-Йоркър“, му изпратих два текста, без надежда. Ето:

Моят отговор

И първото ми впечатление от теб е респектиращо. Ти знаеш какво притежаваш и аз се възхищавам от творбите ти. Не знам откъде да започна, може би от това, че не съм те виждала в заведението, до което работя. Някак наистина изчезна, неразбираемо защо. Ако си искал да ми кажеш нещо, освен всичко, което си „сътворил“ на белият лист и особено визитката, изпратена ми от теб по „приятно замаян куриер“, твой приятел, се чудя защо не те виждам? А може би наистина си прекалено ангажиран, или какво?

Откъде такава смелост и стремеж към незначителното и непознатото за теб? Едва ли знаеш нещо за мен. Може би предполагаш какво ли не, но все пак надали с поведението си съм подсказала нещо, провокиращо такива чувства от твоя страна, или по-точно изблици на нещо много отдавна таено. Кои според теб са различните причини за абсурдното? Аз поне виждам няколко, съществени на пръв поглед..., защото втори нямам. А разбирам, че ти дори си ми направил психопортрет. Не знам откога са наблюденията ти, но може да грешиш в преценката си за мен, и хубавите думи, които пишеш, може да се окажат не намясто. Бих се радвала, ако по някакъв начин, индиректно, мога да ти помогна (това е силна дума) да преодолееш кризата, завоя, и да продължиш. Определено си нелов писател, дори ще повторя, че се възхищавам на това, което правиш, именно защото с обикновени думи казваш необикновени неща (поне за

мен). Някак си начина ти на писане е леко хаотичен (но „във всеки хаос има малко ред“), което те кара, докато четеш, да се настройваш по определен начин и да вникваш във всяко изречение. Може да ти се стори объркано, но нямам други думи за това.

Не разбирам какъв мотив точно търсиш, за да „рефрешнеш“, но едва ли възможностите ти са изчерпани. Ако човек е свършен, значи е скучен. Ти си чувствителен, чувствен... или поне така можеш да пишеш. Не вярвам, че нямаш сродна, интимна душа, човек до себе си или достатъчно приятели, от които да черпиш идеи. Всъщност човек сам си избира какво и как да го прави. Сега май аз започнах да дрънкам...

Не знам дали ще имаме среща, за да поговорим..., а и едва ли ще си приказваме за същите неща досега. Предполагам се досещаш, че съм ангажирана, не служебно, а в личен план, и с човекът, с когото съм, гледаме в една посока, което е от особено значение за мен. Не искам да изпадам в подробности, а и едва ли има смисъл. Ти прецени дали ще ми отговориш по някакъв начин.

Сега отивам да обядвам. После ще работя и дока- то работя, ще мисля за всичко друго, но не и за теб.

Една топла човешка точка

Имам чувството, че колкото повече чета това, което ми пишеш, толкова повече искам да чета. Не спирай да пишеш... Ти си богат човек! Много богат! Определено правиш така, че да си дам реална сметка колко над мен си. Житието и богатството ти ме карат да се чувствам като прашичка в този свят. Не ме е страх, имам, дори и малко самочувствие. Както всеки човек, който има нещо в себе си – вижда го

добре, познава го добре, държи на него и си го пази и защитава. Всеки си знае цената и обхвата, ако щеш дори и замаха, който ще направи всеки един момент.

Сега съм в леглото си, случайно сама, изморена. Имах тежък емоционален ден, колкото и смешно да звучи, предвид работата ми. Но искам да ти кажа, че когато чета твоите текстове, понякога груби, но истински, това ми помага да гледам на живота по-философски, да ми е леко и здравословно ежедневието. Това ми е основен недостатък, несъвършенство. Колебая се във всеки един момент – това е резултата от праволинейността ми.

Много ми хареса това, което си цитирал. Не те познавам, няма и как да те познавам. Всъщност познавам само това, което пишеш. Може би ми е достатъчно. Необходимо ми е време да „го сдъвча“. Харесва ми на вкус. Каж ми с какво още се занимаваш? Пишеш ли статии в някой вестник или списание, или се занимаваш с по-глобални неща? Защо дойде и остана в този град? Предстои ми съвсем скоро да направя промяна в живота си. Поредната „козметична процедура“ относно развитието ми. Казвам така, защото често пъти и аз не знам какво искам, накъде да тръгна...

Ето, пак се колебая... Това обаче не значи че си губя разсъдъка толкова често. Да, млада съм, но живота ми не е лесен. Не знам какво да ти напиша, не знам какво искаш да прочетеш. Ти всъщност ме объркваш и не знам защо мислите ми са хаотични. Затова спирам.

Видя ли топлатата човешка точка в графата „Тема“, за която ме помоли? Видя ли я?

След години, когато вече не се надявах, Ъпдайк ми написа: „Бог не отговаря на писма“.

КАКВОТО ДОЙДЕ

Добър ден, господин Радев. Предварително се извинявам, ако Ви притеснявам по някакъв начин. Казвам се Саня Манева, към момента уча и работя във Варна. Обръщам се към Вас с молба за помощ. Пиша от 12-годишна и отскоро упорито работя по мечтата да издам книга. Ако няма да е голямо неудобство за Вас, бих искала да Ви пратя част от нещата си, тъй като мнението Ви би било важно за мен. Благодаря предварително и отново се извинявам за неудобството. Ще очаквам отговора Ви!

Здравейте, Саня!

Изпратете ми това, което мислите, че харесвате. Любопитен съм. (Мисля, че става въпрос за прикачени файлове, а не за книжни материали. Ако е за книжен носител, ще помислим и пак ще се чуем.)

Приятелски – Мирослав Радев

Много се радвам, че ще имате време да погледнете част от нещата ми. Изпращам по 1–2 от различните жанрове. Благодаря отново!

Саня

Саня,

(Надявам се, няма да се разсърдиш, ако използвам ти-обръщението.) Трудно ми е от няколко фрагмента да си съставя мнение. Както казват – „има нещо“, – но

все още не знам какво. Така че ми прати още работи. Препрочитай нещата и ги пращай в уърдовски формат. Опитай да се отгласнеш от абстракцията и търси кратки, действени и точни зарисовки. И т. н.

И един въпрос – откъде имаш имейла ми? Разбира се това е елементарно любопитство, без втори план.

Мирослав Радев

Попаднах на и-мейла в интернет. Довечера след работа мога да Ви изпратя още нещица, но имам проблеми с уърда, та затова са в такъв формат. Другият вариант е да Ви ги пратя утре сутринта от работния ми компютър. Това „има нещо“ хубаво ли е по-принцип? И ако има, как да попитам... Може ли малко по-конкретно мнение за „Бялата рокля“ ?:) Благодаря отново за всичко. Ще чакам отговор кой вариант за останалите неща Ви устройва повече. Надявам се, денят Ви да е хубав!:)

Саня

Саня,

Благодаря за пожеланието денят ми да е хубав. Мисля, че е по-скоро странен. Така или иначе ще поработим (засега върху теб, разбира се). Преди да се изкажа върху конкретиката, позволи ми да ти прикача три мои непретенциозни неща – все в същата посока кратки прози. В стиховете си добра, но има работа върху формата (махай ги тия кръстосани рими и въобще онова, което си представяме за поезията от архива). А метафората с „бялата рокля“ е добра... Приятен ден! И умната. (И русата, допълва приятелят ми.)

Мирослав Радев

Радвам се за „твоя ден“, моят също е странен. С удоволствие ще погледна какво си ми пратил, но ще бъде довечера. „Бялата рокля“ ми е много голяма слабост и наистина ужасно много се радвам, че ти харесва (реших, че и аз мога да мина на „ти“, надявам се не е проблем). Та довечера ще ти изпратя още няколко неща, а дотогава... дано денят ти си остане хубав.:)

Саня

Саня,

Тъй като поне два дни няма да мога се занимавам с интернет, ти прикачам един файл, който можеш да четеш (сигурно ще излезе скоро като книга, защото е в печатница, но преди нея има още една – критическа). Изглежда тая година ще пиша по-малко, но ще издавам повече. Пък знаеш ли. Някой път ще си поприказваме за тая неблагоприятна работа – писането. Засега пращай...

Сърдечно – Мирослав Радев

Изпълнявам! :) И се извинявам, че пак са в този формат.

Саня

Толкова много се зарадвах (даже е много меко казано), че си позволих лукса да творя, докато съм на работа. Не ме свърта и затова реших да го пратя веднага, а довечера ще напиша що за човек съм аз. Надявам се да ти хареса.

Саня

Саня,

Започваш да ми липсваш. Пиши и пращай...

М. Р.

Съжалявам, че не съм писала скоро. Болна съм, на антибиотици, та не мога да мръдна от леглото. Надявам се скоро да съм добре и ще пиша. Хареса ли ти „Червената коса“ ?:)

С.

Саня,

Жива ли си, миличка? Понеже не знам как да ти помогна, а явно писането ти е проблем в момента, ще ти закача нещо за четене. Разбира се, ако не ти досаждам.

Оздравявай...

Сърдечно – Мирослав Радев

Благодаря за разказите, имах нужда от нещо таква.:) Вече съм малко по-добре, между другото. Антибиотичите си казват думата. Ще се опитам да синтезирам малко информация за себе си, както ме помоли преди време. Аз съм от едно малко градче в Търговищка област, Опака. Майка ми е учителка (въпреки, че от 3 години работят в Италия с баща ми), а тате беше радиоводещ (на което се дължи добрия ми музикален вкус:) Имам по-малък брат, когото обожавам, и 3 по-малки братовчедки, които също съм отгледала. В училище винаги съм била отличничка, въпреки, че не съм полагала особени усилия. Предполагам, просто помня много. Участвах във всички възможни кръжоци като малка – музика, танци, хандбал, рисуване... Бях председател на класа (никога не съм го искала, ама все се случва да съм лидер в каквато и група да попадна). На 14 заминах да уча в Русе – Английска гимназия. Там си станах съвсем самостоятелна, няхах нужда от някой да ме гледа. Започнах работа на 17 и оттогава се издържам сама (мама и тате помагат, ако се налага де). Следва периода Варна,

специалност „Психология“. Влюбих се в града веднага, чувствам се добре тук (през повечето време де). Работех в едно кафе („Роял“) 5 години – 3 като сервитьорка и 2 като управител. После реших да замина на бригада в Англия. Вече изпитвах огромна нужда да видя нещо ново (и да усетя де). Не изкарах пари, ама пък беше хубаво. (Ако не се забелязва от стиховете, мразя парите:)). Като се върнах в България, реших, че ми се работи в телевизия. Преборих се със 160 човека за 1 място в Телевизия „Черно море“. Бях горда със себе си, а и работата ми доставяше удоволствие – журналист и водещ. Но... живея на квартира, а парите бяха много малко... Мама и тате имаха предложение за мен. Шефката им в Италия искала учител по английски за децата. И аз заминах. Е, децата бяха ужасно глезени и не искаха да учат, та бях по-скоро детегледачка за лятото. Ходех на море и научих италиански. Но Италия със сигурност не е моята страна, та се върнах и незнайно как, реших, че ми се живее в София. Беше ужасна година... сигурно е имало и хубави моменти, ама малко. Върнах се във Варна преди... 3 месеца май. Работя в една английска компания, офис работа на компютър. Не е лошо, ама не ме свърта. А, да, уча и руски, който ще е четвърти чужд (вървят ми тия езици). Имам 3 връзки от по 3 години всяка. Краят им е един и същ, събирам си нещата и си тръгвам без абсолютно никаква причина. От две години може да се каже, че съм сама. Май... това е в основни линии. Ако нещо е неясно, питай. :)

Много усмивки, Саня

Саня,

Впечатлен съм, дори повече. Днес се прибрах по-късно, слушам „Easter“ на „Marillion“ (и подобни) и реших да напиша. Утре ще ти отговоря.

Целувам те (разбира се виртуално и приятелски, засега) – Мирослав Радев

Аз пък гледам мачове цял ден, ама ми дойде музата да попиша. Пращам ти 2 нещица, но ще се радвам да ми кажеш какво мислиш и за предните.

Саня

Здравей, Саня!

Ще разделя написаното до теб на две части, като предварително се извинявам ако ти причинявам дискомфорт.

Едната, да я наречем обективна, се отнася до писането ти. Всичко, което си ми изпратила, го подреждам в един файл, за да видя промените в стила ти, начина ти на писане, а и дали е възможно с натрупването на текстове и по-нататъшното им редактиране да се получи някакво книжно тяло. Това е най-трудния процес. Тепърва да се учим да пишем, е късно, макар че човек цял живот се учи на нещо, а на добро писане – най-вече, и все не успява да получи нужното самочувствие. А писането е най-неблагодарната работа в света, както и издаването на книги. Но това е друг въпрос. Писането е преди всичко четене. Всеки от нас се стреми да изрази себе си в своите книги. И пр. Такива мъдрости можем да кажем стотици, но те не помагат. Подозирам, че ти не си „литературен“ (да го кажем „книжен“) човек, което е и добре, и зле. Добре е, че така си поне непосредствена, искрена, незаразена от „литературността“ (да го кажем, измишльотините, оная друга, паралелна реалност, която създаваме наред с живия живот, и в която под влияние на многото прочетени литератури потъваме и рискуваме да се удавим, или просто се влияем и не можем да изразим себе си най-автентич-

но). Зле е, понеже съвременният пишещ човек трябва да е много вътре в литературата, дори в науката за литературата, за да е адекватен на света, в който живее (т. е. с един металитературен език да може да „обяснява“, защитава онова, което е написал). Пък става и въпрос за „професионализация“ на труда, без което никаква дейност в съвременния свят не може. В този контекст ще моля да обръщаш повече внимание на текстовете си – като заглавия, като структура и т. н., дори технически; и още – да бъдеш още по-непосредствена и смела (каквото и да значи това) – смелостта при подбора на изразните средства, на темите, героите и т. н., т. е. да не ти пука (какво ще си помислят и ще кажат другите, които и каквито да са те). Става въпрос и за една „автентичност“, която подкупва, но не само; зад тая „автентичност“ се крие магията да разказваш за себе си (и себе си) и едновременно с това да караш читателя „да си спомня разказа като лично преживяна история, а не като нещо прочетено“ (както през 1934 г. Хемингвей съветва младия А. Самюелсън в Кий Уест). Става дума за предизвикване на емпатия, независимо дали се вписваш в някакви разпознаваеми типове писане – „традиционно“, (квази) реалистично писане или „постмодерно“ такова (съчетаващо в себе си играта, фрагментарното, колажа, нонсенса, палимпсеста, цитата / автоцитата, пародията / автопародията, иронията, пастиша, палимпсеста и пр.

Ако говорим професионално, в литературата няма такива работи като „харесва ли ти“, „не ти ли харесва“. От твоите текстове досега наистина си струват „Бялата рокля“, „Светла“ и „Червената коса“ (за поезията ще говорим отделно). Разбира се внимание заслужават и останалите, но трябва сериозно да се пипнат (както донякъде и първите – имам забележки към заглавия, име-

на на герои и др. подробности). Но наистина ми трябва още доста обем от текстове, за да почнем сериозна работа върху тях (не че няма да пипам и досега изпратените). И един технически въпрос: как си представяш издаването на книга (-та), като параметри, парични изразения и под.?

Засега спирам, за да не те ангажирам прекалено (какви са тия мачове, които гледаш...). Знаеш ли, че си изляла сивито си почти като разказ – много любопитно и вълнуващо, пълно с изненади и подробности. Наистина, бих го ползвал като основа на разказ.

Подозирам, че тук е моментът за спра, за да не се изложя. Мисля за теб. И лошото е, че очаквам всяко твое писмо все по-нетърпеливо (като лисицата в „Малкият принц“).

М. Р.

Р. S. Втората част, ще намериш като прикачен файл. Тя е не само субективна, поучителна, но е и издадена като книжно тяло, и в интернет. Но е и обективна, защото почива на опита. Нали казват, че човек цял живот пише една и съща книга. И подобни простотии. Мислех, че много неща от тази епистола биха те заинтересовали, но надали е така – всеки човек е толкова различен. От друга страна това е хубавото на живота – да сме различни.

Прочетох всичко на един дъх... Няма нужда да казвам нещо, нали?! Само ще спомена, че ми се пише. И съвсем отделно от това – обичам да чета, обожавам, но от години нямам време. Когато мога, чета на един дъх и то каквото ми попадне. На 12 бях прочела всичко за моята възраст от библиотеката. Имаше една книга „Момичето в бяло“. Не си я спомням, ама оттогава я търся и искам да я прочета пак. Опитвам се да взема поука

от думите ти и се радвам за „Бялата рокля“, „Светла“ и „Червената коса“, защото и на мен са ми любими. Те са от сега, другите са много отдавна, просто ги намерих наскоро. Имам някаква картина в главата си, сядам, да видя какво ще излезе.

Хубав ден. И благодаря за *Клара*.

Саня! Що за човек си. *На един дъх...* Прави нещата по-бавно. Въпреки това ти благодаря. Пиша тук някакви неща за Прегледа в едно списание; там, набирайки един текст на една интересна поетеса, попадам на „интелигибилното“ (термин във връзка със стихосбирката на една българска поетеса от Франция Анелия Велева)... Бих използвал същия термин на Кант („умопостижим“) към теб: мисля за теб интелигибилно, т. е. като предмет (субект), който само мислим, но не можем да приемем със сетивата си...

Глупости. Имах нужда да те чуя. И мисля, че все повече тя ще се увеличава, което е лошо. Но е така – идва момент, когато нещата излизат извън контрол – засега извън контрола на рационалното. От друга страна мисълта за теб ми дава енергия и желание да работя.

Пиши ми, каквото и да е. Докато работя, ще поглеждам с едно око към теб и ще имам желание да продължа. (Ще ти бъда благодарен и на всеки час по един ред да ми пишеш.) А иначе чети бавно; Мирела Иванова (поетеса, разказвачка, преводачка и съпруга на Владимир Зарев, шефка на дома-музей „Иван Вазов“ в София) има една книга „Бавно“ (двойна – поезия и разкази) и за нея Гергина Кръстева пише: „бавността отхвърля всичко, което е прагматично, случайно, нетрайно [...], но бавното позволява съсредоточаване върху пределните въпроси, върху екзистенциалните стойности“. (Важи и за секса, ако това не те обижда.)

Мирослав Радев

Не съм сигурна, че разбирам. Не разбирам кое е лошо и кое излиза от рамките на рационалното. Още не мога да седна да пиша, защото има някои тривиални неща за правене. За бавното... не съм сигурна, че мога. Ако нещо е за мен, ако е мое нещо, което ми е на сърцето, нямам нужда да го мисля, да бъде бавно. Но О. К., ще се опитам да бъда „бавна“.

С.

Извинявай. Цялото ми усърдие беше да ти кажа, че когато привършиш с тривиалните си задължения, ще ми бъде приятно да прочета поне два реда от теб. Разбира се, ако ти идва отвътре и не ти отнемам от времето.

М. Р.

Е, мисля че знаеш, тези задължения нямат край, ама да, скоро ще пиша, обещавам.:)

С.

Саня, надявам се, че поне си жива. Ако е така, изпрати ми поне една точка – черна, закръглена, сочна, тлъста и топла. Нищо повече.

М.

Извинявай, че не е само точка. Жива съм, да, ама понеже не бях на работа миналата седмица, та сега е ужас. Мисля, че утре ще съм по-свободна. Как е твоят ден?

С.

И ти ме извини. Ако съм малко нервен и припрян, то е защото от десетина дни чакам едно чиновническо назначение тук, което ще стане най-сетне в четвъртък.

Едновременно с това готвя разни книги – и мои и други.
Такива неща. Бъди здрава.

Целувам те – М.

Радвам се за теб. Няма за какво да се извиняваш,
просто тия дни не ми стига времето за нищо, не мога да
смогна. Наистина надявам се скоро да си оправя нещата.
Честито за назначението. Хубав ден.

С.

С., мисля за теб.

М.

Ами... хубаво, но защо или по-точно какво?:)

Саня, мила,

Днес приемах длъжността и ме насадиха в един кабинет без интернет и компютър, та ходих напред-назад, без да зная какво определено да правя (Кафкианска ситуация). Всъщност се освободих рано, понеже е празник, и понеже съм пропуснал – честити празници! Разбира се, че нямам никакви колебания – неусетно, без никакви външни причини, се влюбих в теб. Лошо или добро – не ми пука. Дори не ми се пише върху проблема. Това ми дава стимул да живея (а както гласи последното изречение на последната ми книга „Мисля, че книгите могат да почакаат, но хората не.“).

Саня, обичам те!

Мирослав

P. S. Прикачам ти два файла – за четене, но можеш и да не ги четеш. Единият е за т. нар. учители в писането (от които надали нещо може да се научи), а другият –

разказ, изграден само върху диалог (който преди много години мислех че е модерен, но сега виждам, че не е).

Думата Любов ме плаши много, честно казано. Да, разбира се, че е абсурдно, най-вече поради факта, че не си ме виждал дори. Аз лично не съм се влюбвала, обичала съм, но е била друга, постепенна обич. Чувствам се поласкана, но наистина не знам как да реагирам. А и нямам никаква идея що за човек си, всичко стана много случайно. Разбира се, че сме си приятели, и да, искам да стане нещо с този „творчески хаос“. Надявам се, не те обиждам с нещо... Просто всичко ми се струва много... нереално.

И аз съм с най-топли чувства.

С.

Благодаря ти. – М.

За какво ми благодариш? Говори, нямам идея какво се случва в главата ти, а съм притеснена...

Не знам дали мога да кажа каквото и да е по проблема, както ти го наричаш. Пък и както разбирам, няма смисъл. Ти си приел, че е така и аз няма какво да направя. Радвам се само, ако се чувстваш добре. Каква е длъжността в общината, между другото? Днес най-накрая писах, беше дълъг период на суша. Не съм го завършила, ама мога да ти пратя някои стари неща, ако искаш.

С.

Длъжността е главен експерт. Не се хващай за лапуси от различен характер. Може да съм объркан, но за чувствата си – не.

Прати ми нещо. Ще го чета с удоволствие. Прости ми, ако съм малко нетърпелив.

Целувам те – М.

Пиши ми.

Гл. експерт на какво? :)

Как си сигурен в каквито и да е чувства, аз никога не съм. Разкажи ми за семейството си, ако не е проблем. Събирам информация за една картинка, ще я видиш скоро. Не си спомням какво съм ти пратила вече, така че извинявай, ако се повтарям.

Гл. експерт, което означава чиновник в дирекция...

Благодаря ти за текстовете. Мисля, че не се повтарят.

Обичам те. Сигурен съм.

За другото – после.

Мирослав

Стари са и не са ми от любимите, ама нищо. Какво значи после?:)

С., после си е после. Нали знаеш, че те обичам.

Мирослав

Не знам нищо. Не ме обърквай, моля. Харесаха ли ти стиховете? После си е после?:)

Здравей!

Стиховете ми харесаха. Дори имам чувството, че едно от тях ме засяга директно, но знам, че не така.

Стана ми малко тъжно от последните ти редове до мен. Знам, че съм виновен пред теб, затова би трябва-

ло да мълча, но не мога. Ако млъкнеш, ще ми липсваш. Ако бързам, кажи. Толкова ми е приятно да получавам по някоя дума от теб. Необходимо ми е.

А книгата ще стане, повярвай. Сега дочитам и дописвам някои неща по едно списание, но ще седна сериозно и ще сглобим заедно нещо от текстовете (разбира се, ще пипна сериозно тук-там). На места си искрена до наивност. Това е добре за писането, но все пак да не забравяме, че текстът е една паралелна на реалността вселена, просто е друга. (Остава ли ти време да прочетеш нещо от моите прикачени текстове – нали знаеш, писателят е изцяло в текстовете си, но не съвсем...).

Сега като си помисля, май избързвам с теб – говоря за чувства, не за текстове; не че се срамувам от това, но обещавам да съм по-бавен и по-сериозен, а ако съм прекалил, извини ме.

Сърдечно твой – М. Р. (Наистина ще ми е приятно да получавам по някоя дума от теб, не само още текстове, които са ми необходими за книгата.)

Госпожице Манева, моля ви, не ми се сърдете!

Саня, наистина те моля на колене, просто не мога да работя, ако мисля непрекъснато за теб и знам, че се цупиш. Бих искал и да ми се доверяваш, но съм сигурен, че в момента си изплашена или пък не ти пука, което е по-нормално. Все пак не съм кръвопиец и канибал – или поне така казват. И не бих направил нищо, което да те отблъсне и да ме намразиш.

М.

Не се цупя, не те мразя, не ме е страх и не е като да не ми пука. Опитвам се да разбера.

С.

Някъде изчезна.

С.

Тук съм. И знаеш ли колко чакам всяка твоя дума... Понякога съм отчаян, но стискам зъби. И така – досега имаме 9 разказа (или миниатюри) и около десетина стихотворения (две-три се повтарят или са варианти). Ако мислим за книга, трябва още. Работата върху тях, разбира се, е нещо отделно.

Ти какво правиш? Бях се приготвил да ти пиша дълга, но ще го оставя засега.

Чао, миличка! И мисли поне малко за мен.

М.

Г-це Манева,

Не сме си писали вече повече от век и малко съм тъжен. (Нали това поне ми е разрешено?) А очаквам и няколко други парчета да ми изпратите, за да помислим вече сериозно върху бъдещата книга (разбира се сега сортираме все още количество). Мисля че и ангажиментите ми се увеличават, но когато иска, човек намира време за всичко.

Саня, желая ти щастливи дни! И се пази!

Мирослав

Здравей!

Съжалявам, че не съм писала скоро. Имахме много тежка седмица в работата, а и разни семейни неща за вършене. Надявам се си добре. Какво ще става с моите неща? Знам, че трябва още, имам много да преписвам. Ще се постарая да пратя няколко скоро. Хубав ден.

Саня

Приятна и ползотворна седмица!

Мирослав

Благодаря. Приятна работа и на теб!

С.

Саня, как си, миличка? Извини ме, че те безпокоя, но май се затъжих за теб.

Мирослав

Благодаря, добре съм. Малко по-заета тази седмица и не ми остава никакво време. Събота и неделя ще опитам да наваксам с писането. Как е службата ти?

Саня

Работата ме ангажира много, макар че още не съм навлязъл в професионалните ѝ дебри. В момента правя (редактирам) един юбилеен вестник, пиша за едно списание и разни други от организационен характер. И пощата на лаптопа поглеждам. Но ти ми пиши само когато си свободна. Саня, ще те обиди ли въпрос от типа на какво представляваш външно. Разбира се, можеш да не отговаряш, защото е доста тъпо и профаниращо.

М.

Честно казано, предпочитам да не отговарям на подобни въпроси. Извинявай, ако това те обижда. Свързак се с теб с определена идея. Радвам се, че ти харесвам като личност до момента, но не смятам, че е удачно каквото и да е, различно от въпросната идея. Силно се надявам да ме разбираш. Приятна работа.

Саня

Обижда ме, но няма значение. Спирам, защото оставам без капка достойнство. Ще очаквам текстовете ти.

Мирослав Радев

Съжалявам, че приемаш така нещата, но не знам как бих могла да ти помогна в случая. Надявам се да продължим да работим заедно. Пращам ти две от по-старите си неща. Ще очаквам мнението ти.

С.

Ох, забравих да ги прикача.

С.

Саня, няма проблем. Знаеш, че ще чакам. И аз имах твърде натоварена седмица. Бъди здрава. И понякога мисли за мен.

М.

Саня, здравей!

Жива ли си, какво правиш? Прикачам ти сглобени-те досега текстове, като съм миксирал стихове с кратки прози като преходи между тях. Мисля, че крайният резултат – като обем и качество, е задоволителен. Обаждай се.

Мирослав Радев

Минават девет месеца. Може би повече – година. Мирослав Радев е вече чиновник от класа, издава втора книга за този период. Пише, та главата му пуши. Понякога посяга към адреса на Саня Манева, но бързо се отказва. Понякога ѝ пише, сантиментален е, а после бързо щраква бутона „откажи“. В момента гледа „Каквото дойде“ (българското заглавие на „**Whatever works**“) от Уди

Алън. На финала героите празнуват Нова година и той чува думите на стария интелектуалец Борис, обърнат към камерата, която никой не вижда: „Колкото любов можеш да получиш и дадеш, колкото щастие можеш да откраднеш или предоставиш, всяка малка добрина, каквото дойде.“ „Каквото дойде“, повтори Мирослав Радев.

КУГАРИ

Борис, 35, живее във Варна, юрист, необвързан.

Възхитен съм от Вас. Доста пътувате, но не всичко можам да позная. Амстердам, Италия... Благородно Ви завиждам. И т. н. Изглеждате чудесно! Б.

Борис – праща от иконките цвете.

Бети, 51, живее в Бургас, лекар, необвързана.

Хубав ден от мен! :)))

Бети – коментира твоя снимка... Струва ми се доста интересна работата, с която се занимавате, или греша... :)))

Борис – Не грешеш – сигурно от моя гледна точка. Писател съм, ако това значи нещо, а иначе съм адвокат, ако и това значи нещо. ☺

Бети – Всичко това е чудесно, възхищавам ви се!

*Борис – Извинявам се за ти-обръщението. Беше неволно. Когато имаш време, можеш да чукнеш името ми в Google за повече информация. В сайта *Адвокати. Инфо* е и имейла ми, предпочитам да пишем имейли, защото към чатенето изпитвам недобри чувства. Желая (ти) по-хладен ден! Б.*

Борис – Праща от иконките цвете.

Бети – Похерпих информация за вас в Google и наистина ме впечатлихте!

Борис – Благодаря. Целувам Ви. ☺

Борис – Забравих – когато решите, можете да ми помогнете с информация за Вас и Ви е. Оставам с топли чувства.

Бети – Питайте каквото искате да знаете за мен, ще отговоря. Тръгвам да работя, усмихнат и изпълнен с позитивизъм ден!

Борис – Разбира се, човек иска всичко, но може и на порции, бавно. Когато имате време. През следващите два-три дни ще съм доста ангажиран, но ще бъде радостен и на няколко топли думи. Светъл ден!

Борис – Праща от иконките две цветя.

Днес и децата ще ви кажат, че *кугарите* са дами над 40-те, които ходят с тийнейджъри и млади мъже. За т. нар. кугари научаваме не само от сериала „Агнешко“ (с Къртни Кокс), но новините ни заливат директно от червения килим – Шарън Стоун, Саманта, Деми Мур, Тайра Бенкс, Мадона, Дженифър Лопес, Ивана Тръмп, Камерън Диас, ако трябва да сме кратки и популярни. И от българския: Мира Радева, която има повече от 6-годишна връзка с 15 години по-млад от нея партньор, обаче е несъгласна с етикета покупко-продажба, когато стане въпрос за подобна неравностойна възрастово връзка. Тя е щастлива. Подобно положително въздействие тези връзки оказват и върху българските кугарки Нина Никол (отношения с мъж на 26 след срива с Митьо Крика), Еми Стамболова (с 12 г. по-млад от нея партньор, баща и на детето ѝ), Юлияна Дончева (с 16 години по-младия от нея Стъки)... За Ани Младенова (не бившата лична медицинска сестра на бившия диктатор Тодор Живков и семейството му от 1973 до 1989 г., а главната редакторка на „Cosmopolitan“) младите мъже търсели по-стари жени поради отсъствието на общи интереси с връстничките им. Както се казва, не бе любов, не бе чудо..., *когато чувствата са истински*. За някои

мъже връзките с връстнички са като да се занимаваш с капризите и лигушините на меркантилни глезли, докато една възрастна жена е 1000 пъти по-добра алтернатива. А липсата на деца в подобни връзки? Докъде ще я докараме с тия лелки в менопауза и гей двойки? Не се ли топим като нация и човеци и заради това? Морал и респект? Оооо! Болни фантазии на лелки, прекалили с гледането на порно и сексът и градът. *Калино, проста, Калино... Никога няма да надскочиш чалгаджийското си ниво...*

Изследване в университета в Кардиф, Уелс, посочва, че добилият през последното десетилетие популарност жена тип „кугар“ е просто мит и той не работи в реалния живот; кугарът е комерсиална измишльотина на шоубизнеса. Изследването се базира на проучване на запознанствата по интернет с акцент върху „кугарите“ (22 хил. представители от двата пола от 14 страни). Според него жените в повечето случаи търсят по-възрастен партньор. Ако плюс това е и богат, още по-добре. Същото е и при мъжете: предпочитали по-атрактивни млади екземпляри, често двойно по-млади от тях.

Бети – Как сте?

Борис – Благодаря. Малко съм уморен. А и утре ме чака работа. Но в понеделник ще се чуем по-обстойно. Мисля, че на 12 юли ще бъда в Бургас.

Бети – о. к.

Борис – Целувам Ви. Дано не изглеждам нахален. Б.

Бети – Изпраща от символите мече, което дебилски имитира прегръдка.

Борис – Опитвам се да помисля какво прави това мече, но за всеки случай още веднъж Ви целувам.

— — —

И още:

Кугарът (кугуарът, *Felis concolor*) е от разред хищници, семейство котки. Всъщност това е *пумата* (на *кечуа*, което на *лат.* означава *едноцветна котка*), която в Америка има различни наименования според местата, които обитава – американски лъв, планински лъв, кугуар, червен тигър, планински дявол, еленова котка, мексикански лъв, пантера, сребърен лъв, дебнеща котка, дива котка, планински кресливец... Собствено кугуарът, който обитава Централна Америка, е най-дребната пума (около 35 кг). И докато лъвовете ръмжат, пумите мъркат, цвърчат и пищят. От големите котки единствено пумата и лъвът имат едноцветна козина. При пумата тя е нежна и къса като на самур, мирише чисто на диво, почти благоуханно.

Още: На *пантерата* е кръстен емблематичният танк на Вермахта от Втората световна война – „*Пантера*“ (Panther, Panzerkampfwagen V). Работата върху него започва от 1938 г. и в производството му се включват такива крупни немски фирми като Daimler-Benz, Krupp, Maschinen-fabrik Augsburg-Nuernberg (MAN). Другият известен танк – негов съперник от войната – е *T-34*. Но това е друга тема.

Още: На *пумата* е кръстена многонационалната компания за спортни обувки и облекла в баварския град Херцогенаурах – „*Пума Рудолф Даслер Спорт АГ*“. Това е третата в света компания за спортни продукти след „Найки“ и „Адидас“ и заради футболните си обувки е била спонсор на звезди от ранга на Пеле, Кройф, Франческоли, Марадона, Матеус...

Още: „*Кугар*“ са хеликоптери на френско-немската фирма „Юрокоптер“, които България закупи за нуждите

на армията – една остро критикувана сделка заради скъпите и неефективни машини (сделка на правителството на Симеон Сакскобургготски от 2005 г. за 12 „Кугър“ и 8 „Пантера“; говореше се, че капризните вертолетите не можели да летят през зимата). Днес в обращение е армейският афоризъм „Джапанките на Бойко още стоят в кугърите“, а и шегата „Вертолетите ни „Кугар“ са беззащитни като гълъбчета на мира. Не можем да ги пратим на мисия, защото нямат бойно оборудване и могат да бъдат свалени“. Така или иначе – сделка за много милиони за необорудвани машини, което коства още много милиони, за тях няма и пригоден хангар, имат скъпа поддръжка, за разлика от МИ-17 (от скорошна наша сделка с 6 машини, които след перипетии се озоваха в У. К. и сега успешно се ползват от британците). Една корупционна сделка, която тогава обслужи Западноевропейски интереси (Саркози и българските медицински сестри в Бенгази), вместо да обслужи Американски подобни.

Още: *Форд Кугар* – едно от последните отрочета на *Форд Мотор Къмпани* (основана през 1903 г. от Хенри Форд), към която са марките *Линкълн* (от 1922 г.) и *Мъркюри* (от 1938-а до 2010-а, когато е спряна), а компанията притежава още дялове в *Астън Мартин* и *Мазда*. Всички помнят легендарните *Модел Т* (1908–1927), *Модел А* (1927–1931), *V-8 Модел Б* (а. к. а. *Модел 18*, *Модел 40*), *Тъндърбърд* (1955–1997), *Мустанг* (от 1965), *Ескорт* (1968–2003, заменен от *Фокус* от 1998), *Фиеста* (от 1976) и т. н. Там някъде е и нашият *Кугър*, модел (BCV) 2.5V6, произвеждан от 1997 до 2002 г., три врати, петместен, 1825 кг., 60 л. резервоар (бензин), 6 цилиндъра, 170 к. с. (британски), 6250 об./мин., ускорение от 0 до 100 км за 8.10 сек., максимална скорост 225 км/час (139.81 мили/час), разход на гориво – 13.4 л./100 км

градско, и 7.3 л./100 км – извънградско. И една сходна бензинка – *Форд Пума*, модел ECT 1.7, от 1997 г. Но като че ли днес предпочитаме *Ford Kuga*, 4x4, от 2013-а.

Още: Една версия на пистолета „*Beretta*“ се нарича „Кугар“– „*Beretta 8000 Cougar F*“. Той е с нова за марката система на заключване на цевта към блока, което намалява габаритите на оръжието; съчетава в себе си надеждност, добри огневи характеристики и точност. Обичам *берети*...

Още: „*Pantera*“ е тексаска рок-група от Арлингтън, съществувала от 1981 до 2003 г. Преминава през стиловете глем метъл/хард рок, траш метъл, груув метъл. Комерсиален успех постигат чак на деветата година от създаването си с албума „*Cowboys from Hell*“. Една година след разпадането на групата китаристът „*Даймбег*“ Дерел Ебът е убит с огнестрелно оръжие на концерт с новата си формация „*Damageplan*“.

Още: Детският анимационен сериал „*Пинко розовата пантера*“ (*The Pink Panther*), който върви от 1963 г. (заедно с последвалите го филми за инспектор Клузо), а в България от началото на 80-те в TV-предаването „*Всяка неделя*“; днес анимацията продължава в различни нови формати по разни TV-та.

Още: *Партията на черните пантери* (*Black Panther Party for Self-Defense*) – една афроамериканска организация, бореща се за права на чернокожото население в САЩ от средата на 60-те до края на 70-те години на миналия век. Ако си спомняте баптиста Мартин Лутър Кинг, те са обратното на това, което той проповядва („*Имам една мечта*...“).

Борис – Здравейте. Минавам на ти с всички извинения от моя страна. Признавам, че чатенето не ми е любимо занимание, колкото и практично да е. Надявам се, нямаш нищо против на ми дадеш имейла си, за да мога да контактувам по относително по-нормален начин с теб. А докато мисля за теб, можеш да ми хвърляш по някой едносричен отговор. Б.

Бети – dobro utro! be-ti-51@gmail.com

Бети – beti1@gmail.com, gorniq ne e veren.

Борис – Благодаря, Бети (все пак това е името ти). Докато ти пиша, се чудя дали не се влюбвам. Не че е лошо, но губя приятел, който може би още не се е задал на хоризонта. (Разбира се има хора, които мислят по различен начин, но не съм убеден, че не са прави). Б.

Бети – Изпраща от символите дебилски усмихнато кръгло жълто лице.

Бети (коментира твоя снимка) – Kakvo obi4ash da risuvash? Ostava li ti vreme za tova tvoe hobi?

Борис – Беше ми хоби, но нищо особено. Преди много години, когато се учех да пиша, се мъчех да рисувам. Бети, харесвам те!

Бети (коментира твоя снимка) – Ne znam kakvo da kaJa.

Борис – Има един тривиален афоризъм: Щастие и жена не можеш да изнудиш. Сигурно съм припрян. Извини ме... Което не пречи да ми харесваш, нали?

Бети – Nyama losho.

Не си струва да си купуваш цяло прасе, за да получиш една малка наденичка.

Ето профила на кугарката.

Кимбърли Марш, Мис Кугър Калифорния, 50 години, пред сп. „Eva“: „Работя за международна логистична компания със седалище в Ел Ей. Имам три дъщери – 18-годишни близначки и една на 27. Отделно поддържам сайт, чрез който промотирам лайфстайла на кугърките, организираме си и ежемесечни сбирки. Разведох се преди 10 години. Отгледах децата си, отслужих „задължителния домакински стаж“ и осъзнах, че си искам обратно живота и независимостта. Започнах да излизам с приятелки и изведнъж се оказа, че ме ухахват все по-млади от мен мъже. В началото реагирах негативно, но осъзнах, че те ме карат да се чувствам добре. Дадох ми куража да започна да излизам отново на срещи. Тогава реших, че няма да позволя на възрастта да бъде фактор по отношение на мъжете, с които се виждам. Опитах се да излизам с мъже на моята възраст, но се оказа, че те нямат енергията, която имам аз. А и ако трябва да съм честна, възрастните мъже се държат като 20-годишни хлапаци, които в същото време имат толкова много емоционален багаж. Докато младите са в добра форма, обичат да излизат, да се забавляват, да танцуват до зори, да пътуват. Те по-добре оценяват една зряла жена, която не търси брак и не иска деца. Според мен на тях им харесва фактът, че имам самочувствие, че мога да водя смислени разговори, че сама се грижа за себе си и най-вече, че имам достатъчно опит в леглото. Знам какво искам от живота, а младите мъже са силно привлечени от този тип независимост. На партитата ни идват всякакви. Срещала съм жени хирурзи, адвокатки. Мъжете са или типични колежани, или свръхамбициозни кариеристи, които нямат желание за брак и деца. Има и гладуващи студенти, но аз лично отказвам да съм майка. Какво търся на партитата?

Основно забавление, нови приятелства. Но ако се отдаде възможност за страстен секс с готин млад мъж, няма да я изпусна. Сексът е бонус, а не основна причина да ходя на тези купони. Ние притежаваме опит. Намираме се в такъв етап от живота си, че знаем какво искаме и си го търсим. Просто си живеем живота и се забавляваме. Да не забравяме, че сме и много сексуални. Жената достига своя сексуален пик на 40. Няма нищо по-хубаво от това да излезеш на вечеря с млад и секси мъж под ръка, а след това да се приберете вкъщи и да превърнете в реалност всичките си фантазии.“

Ейми Луна, Мис Кугар Интернешънъл 2010, 46 години, пред сп. „Eva“: „Аз съм продукт на американската мечта. Баща ми е син на беден италиански имигрант, но успя да завърши Харвард и да стане съдия във Върховния съд на Пенсилвания. Той ме е учил, че всички сме равни и ако искам, мога да стана и първата жена президент на САЩ. Имах възможността да завърша колеж, да специализирам в областта на политиката и философията. В същото време съм артистичен директор на две компании за етно танци и благодарение на това съм обиколила почти цял свят. Нямам деца, защото не искам да имам, животът на родител никога не ме е привличал. Преди наричаха тези жени „бездетни“, сега им казват „свободни от деца“. Не е задължително животът ти да е празен, ако нямаш дете. За кратко бях и омъжена. Аз не се приемам като кугарка, просто светът ми е лепнал този етикет. Жената, която излиза с по-млади мъже, просто показва, че не ги дискриминира спрямо годините им. Защото те винаги са били привличани от по-възрастните жени, но не са имала свободата да го покажат. Случвало се е 60-годишни мъже да ми разказват как е трябвало да се разделят с любовта на живота си, защото е била по-голяма от тях и подобна връзка е

била недопустима. Но от днешните мъже не се изискват подобни саможертви. Кугар-революцията всъщност е прогрес за тях, защото вече имат много варианти да открият щастието с подходящия човек. [...] Ние сме първото поколение жени над 40, които са живели свободно, имали са възможността да са финансово независими и могат да избират партньорите си без значение от възрастта или парите им. Радваме се на същата свобода като мъжете и се възползваме от нея във всички области от живота си. Преди от жените се очакваше да се грижат за семейството, а от мъжете да ги издържат. Сега обаче аз мога да изкарвам парите си и затова не си избирам партньор, който да ме издържа, а с когото ми е приятно. Мъжете пък предпочитат доказали се, успели и интелигентни жени, които не бягат от своята сексуалност. Както Маргарет Мийд казва: „Всеки път, когато освобождаваме една жена, освобождаваме и един мъж.“ [...] Медиите искат да представят кугарките като секс откачалки. Когато бях на кугар-круиза до Бахамите, през първата вечер всички мъже трябваше да кажат защо са решили да дойдат. Искане ми се всяка жена да можеше да чуе какво споделиха. Те бяха изпълнени с уважение, възхищение и желание към по-възрастните жени. И бяха благодарни, че има място, където спокойно да изразят чувствата си, без някой да ги дамгоса като странни. За тях е привилегия и чест да са с по-зрели жени. Хората не трябва да бъдат дискриминирани спрямо възрастта им, без значение дали става въпрос за стари или млади. Ние сме много повече от бройката на рождените ни дни.

Още за кугарката (сп. „Eva“): „Тя няма да лежи до вас в леглото и да ви пита: „За какво си мислиш?“ Нея въобще не я интересува за какво си мислите. Не се притеснява, че ще изневерите с някоя от приятелките ѝ, за-

щото знае, че приятелките ѝ никога няма да я предадат. Има достатъчно самочувствие. Затова няма да ви пита как изглежда. Няма да хленчи, че гледате футбол. Просто ще си намери друго занимание. Тя е щедра на комплименти, защото знае какво е да си недооценен. Не търси брак. Защо ли? Защото е осъзнала, че не си струва да си купуваш цяло прасе, за да получиш една малка наденичка.“

Какво се случва след това?

Деяна Ангелова, сп. „Eva“: „Какво се случва след това ли? Каквото на всеки купон с танци, алкохол и необвързани представители на двата пола. Раждат се приятелства, краткотрайни авантюри или по-дълги връзки, някои си тръгват сами и разочаровани, други пийнали и с усмивка. Някои ще дойдат и на следващото парти, други не. Няма викторини, специални програми, опознавателни курсове или наръчници за сваляне на кугарки /млади мъже. Е, има една атракция в името на шоуто. И тя е свързана с монетите, които се раздават на входа. По време на партито всеки решава на кой от противоположния пол да даде своята. Накрая жената, събрала най-много монети, се избира за Мис Кугар, а мъжът за Мистър Къб (от английското *cub*, в превод зверче). Да, младите мъже на подобни събития също си имат нарицателно. Наградата за Мис и Мистър е безплатно участие в луксозен круиз, на който присъстват само Пуми и Зверчета. Вече са организирани такива в района на Ямайка, Бахамите, Канада, Австралия. [...] Само ще споменем, че в първия организиран круиз за кугарки и къбове са се включили 300 души. И съотношението на мъжете и жените е било 50 на 50. Цената е около 2000 долара на човек...“

Борис – Бети, приятно ми е да знам, че си отсреща, но наистина ще ти пиша по-дълго по имейла. Все пак искам да знаеш, че има нещо повече от харесване. Драсни две думи за теб. Целувам те! Б.

Бети (коментира твоя снимка) – Normalna jena, kakvo po to4no te interesuva, pitai, she ti otgovorya.

Борис – Нещо за професията ти, например.

Бети – Dentalen lekar, rabotyа v 4astna klinika v Burgas, imah kabinet, no bqh pod naem, segа sym na procent. Rodom sym ot Varna, ot 20 g jiveq v Burgas, sama sym, avgust-sept mi predstoi mestene v dr. jilishte i t. n. ... Haide stiga, ne obi4am mn. da pisha.

Борис – Разбирам, че си една нормална и практична жена, която не обича много да пише. Нищо лошо, макар че аз не съм точно такъв. Но това с дентален лекар страшно ми харесва – то ми е необходимо, а ти ще ми липсваш, ако не се обаждаш поне едносрично отвреме навреме. Целувам ръцете ти! Б.

Едипов комплекс или...

„Неговата съдба ни раздвижва само защото може би е наша – защото оракулът залага същото проклятие върху нас преди раждането ни както и върху него. Това е съдба на всички нас, може би, директно към нашия първи сексуален импулс към майка ни и нашата първа омраза и първи желаниа за убийство на баща ни. Нашите сънища ни убеждават, че това е така.“(Sigmund Freud, *The Interpretation of Dreams, chapter V, „The Material and Sources of Dreams“; (D) Typical Dreams, New York: Avon Books, p. 296.*)

Или...

Ябълката познанието: Явлението младок – зряла жена по-често се приема за табу, а знаем, забраненият плод е по-сладък...

Или...

Младокът търси сигурност и увереност в себе си, които не може да получи при връстничката си...

Или...

Свобода, която не може да гарантира връстничката с притеснителната мисъл за брачната халка...

Бети (коментира твоя снимка) – Ti zashto si tuk? Az zashtoto ne 4e mi ostava koi znae kolko vreme, ako ne sym na rabota zapulyvam vremeto si sys sportuvane, no ve4er kato se pribera, myl4aniето zapo4va da mi idva vpone4e...

Бети – I нуама s kogo da spodelya ve4eryata si...

Борис – Само вечерята ли? Обичам те. Започвам да работя, но като намериш време, обаждай се. Б.

Бети – Ako tryabva da sym 4estna, ne samo tova, hubav den!

Бети – Naide, otivai da rabotish:)))

Борис – Добре (символ със червено сърце, което пулсира).

Бети – Moje bi ne byah delikatna, ako si 4atesh s dr., osven s men.

Борис – Наистина няма проблем, но ако продължаваме, ще се възбужда. Затварям, обичам те. Б.

Това продължава дни, седмици...

Борис – „И третото: от няколко дни мисис Федър няма мала мира, защото една вечер казах, че съм искал да съм мъртва котка.“ – Знаеш ли откъде е това?

Времето лети, по ефира се носят нежни слова с печатни грешки, на кирилица и латиница, лигави думи, дебилски фигурки и символи, които се блещят насреща им, до деня, когато...

Борис е хванат в платонична изневяра от жена си, която е влязла в пощата му и го чете, а детето на Бети междувременно е починало...

И отзиви от Мрежата:

То хубу са по-мъдри, но кой ебе младите и прости овчици тогава?

Пише за кугарки и милфки по списанията, лошо нема, ма що лелките се мислят за кугарки?

Що, единствения начин да се справим със срамът е да се изправим срещу него. Примерно ся лелките като застанат срамежливо с/у мен, мижат, мижат... па полапнат малко от малко и те така им минава и срам и болки в гърлото и все болешки.

ЛЮБОВНА Е-ПИСТОЛА

Здравейте, господин Радев. Казвам се Ваня Дянкова, живея и работя в Попово. Отскоро се занимавам с писане на поезия и се чувствам малко неуверена. Обръщам се към Вас за съдействие и помощ. Извинете ме за притеснението, но бих искала да Ви изпратя някои от моите стихове, за да си кажете мнението и евентуално да ми дадете някакви съвети. Благодаря Ви предварително.

С уважение: Ваня Дянкова

Здравейте, Ваня!

Изпращайте, ще ги видя. А иначе откъде имате имейла ми? И малко сиви към стиховете.

Щастлив ден!

Мирослав Радев

Много Ви благодаря, че се отзовахте на молбата ми. Изпращам няколко стиха за мнение и съм отворена за критика, ако се налага. И-мейла Ви взех от интернет. Чела съм доста Ваши неща и отзиви за книги. Благодаря отново.

Щастлив ден и на Вас!

Ваня Дянкова

Ваня,

Отговарям бързо и неаналитично, защото в момента довършвам четенето на едно обемно списание (над 300 с. – „Литературен трафик“, може да сте го чували

или виждали, а този 12-и брой трябва да излезе до края на месеца). С една дума, от птичи поглед, в стиховете „има нещо“, но съм убеден, че ще трябва да се поработи. Закачам по този повод един текст, който мисля че ще прочета за 1 октомври – Деня на поезията и музиката тук. Той е повече ала-бала и патетичен и надали ще свърши работа, но все пак. Ще намеря време и съвсем скоро ще погледна по-сериозно на опитите ви в поезията (а проза не сте ли опитвали?), но е хубаво да ми пратите и още неща.

Щастливи дни!

М. Р.

Много Ви благодаря за бързия отговор, въпреки огромните Ви ангажменти. Благодаря Ви и за прикачения файл. Колко точно и на място е казано всичко! Знаем, че има много неща да уча още, но това „от птичи поглед в стиховете има нещо“ ме обезкуражава малко. Смятате ли, че от мен изобщо може да стане поетеса? Проза не съм пробвала да пиша, но обичам да чета, когато имам време. За списание „Литературен трафик“ съм чувала, естествено – огромен по количество и качество книжен продукт. Обмисляли ли сте да пуснете безплатен електронен вариант на списанието в интернет – поне на старите броеве. Така достъп до него ще има огромна читателска аудитория. Засега Ви оставям да работите и няма да Ви притеснявам повече. Тази вечер или утре ще Ви изпратя още някои мои стихотворения.

Спорен и усмихнат ден!

Ваня

Здравей!

И ме извини за отбягването на Ви-обръщението. Преди няколко години редактирах една сборна книга

на мой стар и по-възрастен поет, приятел от доста години. После Божана Апостолова я издаде в „Жанет 45“ в Пловдив. Мисля, че това е действително нещо, което може да послужи на поети, които се стремят към най-доброто.

Надявам се, че ще продължим творческото си общуване (дори и да не сме съгласни по разни неща).

Сърдечно – М. Р.

Много благодаря за антологията на Йордан Станев. Още тази вечер ще ѝ се посветя. Успях да прочета първите две поеми: „Притча за лудия“ и „Господ“. Втората ми хареса особено много. Обичам по-стандартното писане. Едва ли някога ще успея да се изразявам по този начин. Но може би с много количествени натрупвания ще успея в някаква степен да премина и към качествена промяна. Много Ви (ти) благодаря! Изпращам още няколко стихотворения, които са далеч от пратената ми класика, и ще очаквам критичното ти мнение. Кое точно не е добре? Начинът на изразяване или това, че съм вкопчена в любовната тематика? Това всъщност са ми първите поетични опити. Нямам нищо публикувано. Преживях някои житейски катаклизми и те ме провокираха да пробвам да пиша. Не бях изобщо убедена, че трябва да го правя, но исках да насоча енергията се в тази посока – по-добре тук, отколкото към страдание, самосъжаление и омраза. А ако не се получи нищо, ще остане зад гърба ми определен житейски опит и ще знам, че поне съм направила това, което ми е подсказало сърцето. Знам, че от всяко дърво свирка не става, но не знам още от кой вид съм аз. Дано да имам някакъв шанс. Но в крайна сметка нещата не са на живот и смърт. Ето по тази причина изключително държа на

компетентното ти мнение и ще очаквам разсъжденията ти относно втората серия стихове, които ти прикачам.

Приятна вечер: Ваня

Ваня,

Тази сутрин отворих писмото ти. Епистоларно стоиш добре и ти благодаря. После ще отделя и повече време на стиховете. Засега няма да кажа нищо, но с повече работа от твоя страна (и малко помощ от моя) може и да има някакъв резултат. Ще ти кажа, че не трябва да спиращ, да не отдаваш внимание на стимулите, защото писането си е преди всичко бачкане. И четене (прикачам ти новия брой на списанието, което чета и има още малко работа по него; доста е голямо и разнотемно, но когато имаш възможност, поглеждай по нещо в него – и ме извини, че те затрупвам с текстове, но такава е играта, очаквам и подобно затрупване от твоя страна).

Желая ти светъл (но не горещ ден).

Мирослав Радев

Здравей, Мирославе!

Надявам се да не те притеснявам с моето писмо и да не преча на работата ти по списанието. Прочетох антологията на Й. Станев и започвам да чета списанието. Виждам, че съм много далеч от подобен начин на писане. Ако не ти се струва неуместна моята настоятелност, бих искала да разбера какво точно не хареса в стиховете ми. Може ли нещо по-конкретно? Съгласна съм с теб, че не може да се разчита на външни стимули за писане – те са преходни, изчерпващи, не винаги дават добър резултат, не ти решават проблемите и не те правят по-добър в това, което вършиш. Пишещият трябва да е като войник – трябва да изпълнява съзнателно на-

ложените му заповеди без възражение и оправдания. Благодаря ти предварително и ме извини, ако съм те обезпокоила.

Желяя ти светъл, а защо не и горещ ден (лялото скоро ще свърши)!

Ваня

Здравей, Ваня!

„Лисицата млъкна и дълго гледа малкия принц.

– Моля ти се... опитоми ме – каза тя.

– На драго сърце – отговори малкият принц, – но нямам много време. Трябва да потърся приятели и да проумея много неща.

– Само нещата, които си опитомил, можеш да проумееш – каза лисицата. – Хората нямат вече време да проумяват нищо. Те купуват от търговците готови неща. Но тъй като няма никакви търговци на приятели, хората нямат вече приятели. Ако искаш да си имаш приятел – опитоми ме!

– Какво трябва да направя? – каза малкият принц.

– Трябва да бъдеш много търпелив – отговори лисицата. – Отначало ще седнеш малко по-далечко от мене, ей така, в тревата. Аз ще те гледам с крайчеца на окото си и ти няма да казваш нищо. Езикът е извор на недоразумения. Но всеки нов път ти ще можеш да сядаш малко по-близо...

На другата сутрин малкият принц пак дойде там.

– Ще бъде по-добре да дохождаш по едно и също време – каза лисицата: – Ако дохождаш например в четири часа следобед, аз още от три часа ще почна да се чувствам щастлива. Колкото по-наближава времето, толкова по-щастлива ще се чувствам. В четири часа вече ще се вълнувам и безпокоя; аз ще узная цената на щас-

тието! Но ако дохождаш в различно време, никога не ще зная за кое време да приготвя сърцето си... Необходими са обреди.“

Разбира се, че ми е приятно да общуваме. Въпреки че си настояща, ще говорим за поезията ти конкретно по малко и постепенно, но повече ще трябва да четеш, да експериментираш – и най-важното да бъдеш по-смеела и да не ти пука (какво пишеш), защото смелостта и искреността са едни от най-важните за пишещия. Качвам ти един файл с две твои неща, едното от които пипах, но струва ми се неудачно (липсва поанта), а върху другото също може да се работи; за сравнение съм сложил след твоите няколко стихотворения на Мария Денева (тя е по-модерна, но е и на повече години от следващата – Искра Йотова, която живее в „дълбоката провинция“, но е една отлична поетеса – в подхода дори към темите, към формата на стиховете – той трябва да е твърде личен като предпочитания, вкусове и пр. – вж. това стихотворение „На Виктор Цой“, посветено на починалия през 1990 г. легендарен фронтмен на руската рокгрупа „Кино“, което издава предпочитанията на авторката като тип музика и нагласа към света и т. н.). За сега спирам, защото станах твърде дълъг и досаден.

Чао и щастлив ден!

Мирослав Радев

Здравей, учителю!

След епистолярното общуване с теб, усещам силен прилив на енергия. Не знам на какво се дължи това, но се чувствам добре. Много си деликатен в мнението си относно моите плахи опити за писане на стихове. Оценявам го. Не че не се досещам, че нищо не става от тях, но както вече ти писах, за мен това не е трагично, а само

неприятно. В никакъв случай не държа да се наредя сред графоманите. Твоите съвети за писане бяха много ценни и смятам, че много ще ми помогнат. Направих опит за по-нестандартен подход към темата „раздяла“, но не знам дали се е получило нещо. Разбира се, ще продължавам да чета и да се уча, ако животът не ме превключи на друга вълна. Често ми се е случвало, а може би и на всеки от нас. Убедена съм, че в 90% от случаите обстоятелствата решават вместо нас. В какво се състои нашият житейски избор? Може би в това, че след като си попаднал във водовъртежа на обстоятелствата, можеш да се хванеш за бързо плаващата сламка или изсъхнал клон, но изходът е един и същ – потъваш при всички положения, ако отново обстоятелствата не ти предложат спасителна лодка. А спасителната лодка-шанс се явява различно: за някои по-често, за други по-рядко. Но за съжаление, колкото и да е важно това, смятам, че отново не е единствено необходимото. Най-важното е да успееш да се качиш на нея. В противен случай, има опасност тя да те подмине, никой да не се надвеси, за да ти подаде ръка, и ти просто да не успееш да се възползваш от случая. Може би сме принудени да приемаме *нещата от живота* такива, каквито са – има страхотен, макар и много стар френски филм, на Клод Соте от 1970 г., с Мишел Пиколи, Роми Шнайдер и Леа Масари, който носи същото име „Нещата от живота“ – най-баналните, но същевременно и най-важни за всеки неща. Може би тук е време да спра с мисловните си излияния, защото рискувам да стана досадна и скучна.

Щастлива вечер!

Ваня

P. S.: Не прикачам отделен файл, понеже новото ми стихотворението е съвсем кратко и следва:

*Разбивам стена от омраза с глава,
изпивам събраната болка във шепи.
Заравям спомени под есенни листа,
събличам одеждите на моите надежди.
Хвърлям ги в огъня – изгарят душата ми.
Въглен недогаснал разпалва ново чувство,
изгубвам посока в море от съдби.
Пареци снежинки се сипят върху нас,
ледени лъчи пробиват тъмнината,
бурията отвява моите мечти –
живи сме, но на различен бряг.*

Много си мила. Ето защо ти закачам уърдовския вариант на книгата си, която е полуготова за печат, два варианта на корици (снимката е авторска от един приятел в Лондон, който я е снимал през 2011 г. – на електроцентралата *Батърсий* – оная от „Animals“ на Флойд в стил *ар деко*; разбира се корицата ще има по-друг вид), една стихосбирка на Мария Денева, която подготвихме току-що, и едни *Бележки* към мойта книга, които ако искаш можеш да погледнеш. Това е много и си е цяло наказание, но ти си послушна, или така ми се струва? И се пази (лаптоп ли ползваш, или голям компютър, а очила?). Каква музика обичаш? (И *епистоларното* се пише с а, не с я.)

Мирослав

Благодаря за прикачените файлове. Ще започна с четенето на твоята книга. Ще бъде истинско удоволствие. Разгледах и двата варианта за корица. Много са ефектни. Ти на кой си се спрял? На мен лично ми допада повече едрият план на електроцентралата, но пък там се губят двата комина. Ти каква музика слушаш? Аз обичам хубавата музика, без чалгата. Обичам да слушам

както „Пинк Флойд“ (велики са), „Металика“ („Nothing else matters“ – невероятно прочувствена балада), така и класическа музика. Пиша ти на компютър от каменната епоха, купен на старо. Очила все още не използвам, но скоро ще имам нужда. А защо питаш за очила – да не съм допуснала някоя печатна грешка? (Взех си бележка за *епистоларното*.)

Намерих в Интернет превода на „Молитва“ на Лермонтов, направен от Андрей Германов. Не можах да позная, че става въпрос за същото стихотворение. Мисля, че аз вече съм готова с домашното по превод, което ми възложи. Не го пращам в отделен файл, защото е кратко. Е, разбира се, не е съвършено, и като отлежи, може да се пооправи:

Молитва

*Във миговете трудни
сбера ли аз в сърцето си тъга,
молитва своя имам си,
повтарям я на глас.
Носят сила тайнствена
живите слова.
И диша непонятна
свещена страст във тях.
С душата често сме във спор,
съмнението ме напуска –
ще ми се да вярвам и да плача,
и ми става леко, леко...*

Поздравявам те с една велика песен на „Пинк Флойд“ – „Wish you are here“, чийто клип можеш да видиш с превод на следния адрес: <http://www.youtube.com/watch?v=1kQJZBOavfc>

Ваня

Настина си мила. Целувам те (дано това не те обижда).

М.

Благодаря за целувката. И аз те целувам по лявата бузка.

Ваня

Снимката на Батърсий е страхотна в едър план. Благодаря. Нищо не каза за превода на Молитва. Не съм го преписала от интернет. Сама го направих. Още един музикален поздрав, този път със Scorpions „You and I“ на адрес: <http://www.youtube.com/watch?v=bwmTZnRgBR0>. Харесваш ли ги?

Ваня

Браво, имаш усет за нещата. Закачам ти един след друг оригинала от 1839-а и твоята версия, а след това една по-стара Молитва от 1829-а и превода на Германов (лека му пръст!). Мисля, че имаш шест минус. Разбира се, че обичам Скорпиънс, и всичко твърдо и по-меко. Благодаря ти.

И аз те целувам – по лявото око. А сега чети и пиши...

М.

Един последен музикален поздрав, преди да се посветя на четене, на адрес: <http://www.videoclip.bg/watch/84438>

Ваня

Благодаря ти, „Dark Side Of The Moon“ наистина е велик. И една последна целувка – 3 см над горната устна.

М.

Благодаря, получих целувката. Една последна целувка по лявото ухо.

Ваня

Извини ме, Ваня, че нарушавам привидното ти спокойствие. Просто докато набирах нещо тук, си помислих, че трябва в близко време да селектираме няколко твои неща, които да публикуваме в някой литературен сайт (предполагам, че не си правила опити в тази посока). Казвам го ей така, но то е необходимо за стимул и самочувствие.

Аз се опитвам да пиша един роман, който уж съм започнал преди сто години, но никак го няма – нямам сюжет, нито ясни герои, нито нищо – просто се казва *Роман* (дори без ударение върху о). Това ме поизнервя донякъде, но си викам – да не ти пука.

Още веднъж се извинявам и те целувам – чакай да помисля къде – по другото око (докато не си сложила очила).

М.

Днес следобед се посветих на твоята книга – много впечатляваща, обогатяваща, респектираща и същевременно написана по много увлекателен начин. Прочетох повече от половината на един дъх. Не ти писах по-рано, защото сега отворих пощата си. Когато чета, затварям пощата, за да не ме разсейва. В противен случай непрекъснато гледам имам ли съобщение, а това пречи на концентрацията ми. Налагам си да бъда дисциплинирана. Няма да крия, че днес до 15 ч. нищо не свърших, освен домашното, което ми възложи, и очаквах писмата ти. Те ме заредиха с много енергия и желание за работа. Благодаря ти.

Разкажи ми нещо за романа, който пишеш. Все пак имаш някаква обща идея за сюжет и за герои. Тази сюжетна идея може да претърпи промяна, както и героите, които ще използваш, в зависимост от посоката, в която тръгне мисълта ти, но нали отнякъде трябва да тръгнеш. Аз съм последният човек, който може да даде съвет на такъв творец като теб, но все пак: не се притеснявай, че нещата стават бавно – важно е все пак да има нещо налице. Всяко написано изречение е „тухла в стената“ и тя ще бъде изградена рано или късно. Може да се наложи тухлите да се пренаредят, но това няма значение. Важно е да ги има.

Благодаря за идеята за литературния сайт. Не съм публикувала там, макар че съм попадала на такива и съм чела всякакви неща. Страхувам се, че стиховете ми не са толкова хубави, за да присъстват в интернет. Смяташ ли, че някое от тях има достойнства? Човек трябва да публикува за самочувствие, но само ако с написано то може да се гордее.

Приятна и усмихната вечер!

Целувам те по левия клепач!

Ваня

И аз ти благодаря, миличка. Прикачам ти две неща, но ти помисли върху стихотворението за конкурса.

Целувки – М.

Здравей, миличка!

Ако си изпила кафето, можеш да ми драснеш нещо.

Целувам те – М.

Здравей, Мирославе.

В момента си пия кафето и пуша като невидяла – цяла нощ без нито една цигара, само сън – това направо не е човешко! А ти изпи ли вече твоето кафе?

В.

И аз пуша и пия кафето си с колегата на балкона, но не като невидял, защото снощи се бях напушил. Всъщност вчерашният ден въобще не ми хареса. Което няма значение, защото днешният определено ще е по-добър. „Господ е създал хората големи и малки. А Колт създава своя 38-и калибър, за да изравни шансовете им.“ Знаеш ли от кого е?

Целувам и двете ти очи. – М.

Не беше ли О. Хенри? Малко преди да убият президента Кенеди в Далас, вечерта, едно ентузиазирано журналистче от Вашингтон разпалено обяснява в едно Даласко ресторантче достойнствата на Кенеди на един непознат стар господин, случайно седнал на масата му. След като го изслушал, старият господин му казал: „Момче, Господ е създал големите хора като Кенеди и малките хора като мене и тебе, а Колт създаде своя 45-и калибър за да изравни шансовете“. Чела съм това в една книга по този въпрос преди доста години.

В.

Има разбира се много варианти („Господ е създал хората, президентът Линкълн им дал свобода, а полковник Колт е изравнил шансовете им“.), но това е слоган на револверите „Колт“. Май предпочитам „Глок“, 40-ти калибър... Знаеш ли че, О. Хенри умира 48-годишен, ал-

кохолизиран. Дневната му дажба била малко повече от 2 литра уиски.

М.

А ти знаеш ли това от кого е: „Има две трагедии в живота: едната е да получиш това, което си желал, другата е да не го получиш“.

В.

Така е. А това: „И третото: от няколко дни мисис Фе-дър нямала мира, защото една вечер казах, че бих искал да съм мъртва котка.“ ?

Апропо, това за двете трагедии е на Б. Шоу.

Май искам да те целуна истински. – М.

От „По-горе билото, майстори!“ на Дж. Д. Селинджър, той не почина ли скоро?

В.

Ваня, ще поработя докъм обяд. Желая ти и на теб ползотворна работа или каквото там ще правиш. Но сигурно няма да издържа и след 12 ще ти драсна някой ред.

Ако не искаш – няма.

Целувка – М.

Ползотворна работа и нещо за разведряване:

„В този момент усетих настойчиво потупване, едва ли не удар, по рамото откъм стола на Чарлс. Обърнах се към него. Сега той седеше сравнително нормално на стола – само дето беше подвил единия крак под себе си.

– Какво е казала едната стена на другата? – попита пискливо той. – Това е гатанка!

Завъртях замислено очи към тавана и повторих гласно въпроса. След това погледнах Чарлс с озадачено изражение и казах, че се предавам.

– Ще се срещнем на ъгъла! – отекна с всичка сила зашеметяващият отговор.

Самият Чарлс го посрещна с неимоверен възторг. Той се разсмя до припадък. Наложил се дори Есме да стане и да го потупа по гърба, сякаш се беше задавил от кашлица.

– Хайде стига – каза тя и си седна на мястото. – Той задава тази гатанка на всеки срещнат и всеки път се залива от смях. Обикновено се забравя, когато се смее. Престани, моля ти се!

– Това е една от най-хубавите гатанки, дето съм чувал – казах аз, наблюдавайки Чарлс, който малко по малко се съвземаше.“

(„На Есме – с обич и омерзение“, Дж. Д. Селинджър)
В.

„На Есме – с обич и омерзение“ е наистина велик разказ. Благодаря ти.

Целувка – там, където позволиш и ти е приятно.
М.

Благодаря, лека работа! Към 12.30 ч. имам едно излизане. Не знам кога ще се върна. Чао! – В.

Приятно излизане (ако още не си излязла). Пази се. (Във връзка с дъждовете ти прикачам и едни кратки неща.)

Целувам те – М.

Разказите са страхотни. Твои са нали? Първият сигурно е от втората ти книга.

В.

Дали са готини, не знам, но са мои. Е, завърна се, изчаках се. Добре ли си?

Иска ми се да те целуна – М.

Да, имах да свърша някои важни дела, но вече съм пред компа. А ти успя ли да поработиш? Не се изморявай много – работата никога не свършва за този, който си я търси.

Между другото, сигурно знаеш, че тази година се навършиха 107 г. от рождението на Бекет. И няколко цитата от него, които са ми любими:

„Всички сме родени луди. Някои оставаме такива.“

„Няма значение. Опитай отново. Провали се отново. Провали се по-добре.“

Целувки: Ваня

К'во ви става бе – има ли хора, които четат С. Бекет още? Аз обичам и Бекет, и Селинджър, но все пак предпочитам Бекет. Селинджър е някак си прекалено фин за мен, мистично далечен (връзките му с дзен и пр.). Звучи парадоксално, но е така. Съвсем по друг начин въздейства писането на, да речем, Реймънд Карвър и куп американци преди и след него – от тях наистина научавах хватките, техниките и пр. Но толкова.

Ако ми позволиш, целувам пръстите ти. – М.

Е, кой не е чел „В очакване на Годо“ на Бекет или „Спасителят в ръжта“ на Селинджър. От Реймънд Карвър съм чела само поезия... Опа, засякоха ни се писма-

та. Виждам, че си ми писал. Веднага ще го отворя, като изпратя моето писмо.

В.

Всъщност не знам дали успях, защото набирам, редактирам и върша куп канцеларска работа... После ще сглобявам, пак ще чета и т. н....

А ти си почивай. Знаеш ли кое е последното изречение на предпоследната ми книга „Цветните спомени на греха“ ? „Мисля, че книгите могат да почакат, но хората не“. Сигурно не е велико, но е вярно. Когато взема новата си книга от печат, ще ти пиша, за да ми сложиш адреса си и да ти пратя някоя книжка.

Когато се сещаш, ми пращай по някой знак, че си жива.

М.

Благодаря за информацията за списанието. Попадали са ми стари броеве от него. Не гледай песимистично на нещата – те винаги стават рано или късно.

Много ми хареса последното изречение от книгата ти. Но всъщност зависи за кои хора става въпрос – въпрос за приоритет. Не могат да чакат хората, които имат огромно значение в твоите очи, а останалите не е проблем да си почакат, нали?

В.

Миличка, май не съм мислил в тая посока, когато съм го изтръскал този финал. Пък знаеш ли? Ще помисля.

Сега ще почета малко върху екрана, за да пооправя някой и друг текст, но това няма да ми пречи да мисля за теб.

М.

Не, финалът е добър. С възможност за свободна интерпретация. Подразбира се, че става въпрос за важните хора. Не се притеснявай, просто си разсъждавах...

В.

Искаш ли да видиш как някои са писали през 80-те поезия (погледни стиховете в прикачения файл)?

Аз си чета, но ако искаш да ми досаждаш – давай, за мен е удоволствие и не ми пречи, стига ти да го искаш и да не ти отнема време...

Целувки – М.

Благодаря за антологията. Сега ще я прегледам. Все пак не искам да съм такава голяма досадница (само малка, надявам се), затова те оставям да работиш. Когато имаш възможност, тогава пиши.

Целувки: Ваня

Леко ще досадя, ако може. Прочетох стихотворенията от 80-те. Все пак хората са живели в друго време, били са с друга ценностна система, вярвали са в победата на комунизма, на повелите на партийните другари – нали знаеш „битието определя съзнанието“ и тем подобни. Така че за тогава си е било добро, особено, ако е било написано от детето на някой партиен другар. Детето на партийния другар и партийният другар не могат да пишат лоши стихове. Те са с висок социалистически морал, или нещо такова. Хубаво е човек да може да сравнява. Дори миналото да не му харесва, пак има какво да се види в него, за добро или за лошо.

В.

Ти си не само мила, умна си. Така е – трябва да познаваме миналото си, а и такава е целта на подобни издания; пък и пишат в една остаряла стилистика (тя личи и при филмите особено от едни по-стари години, независимо, че са много хубави).

Понякога ми се иска да те целуна по устните (ако използваме стилистиката на ония години).

М.

Благодаря за комплимента. Много си мил. Отдавна не съм получавала такива от интелигентен и талантлив мъж като теб. Ето, поднасям ти устните си – можеш да ги целуваш колкото искаш. – В.

Дано не прозвуча леконравно. Не бих искала. – В.

Благодаря, Ваня, имаш сладки устни. Не бих се откъснал от тях, но колегата ме юрка да пием бира и тук в края на работния ден става прекалено шумно. Все пак с последни сили ти закачам два не толкова изискани къси наратива.

Наистина искам устните ти.

М.

Благодаря, приятно пиене на бира и приятна вечер!

В.

Ще мисля за теб. Целувам те – М.

Добре, до утре! – В.

Добре. Малко ти се сърдя, затова затварям пощата за час, за да не ме дразни и възбужда. Ще поработя, но едното ми мозъчно полукълбо май ще е при теб.

М.

Здравей! Имам проблем с интернет. Едва отворих пощата си. Не знам ще успее ли успешно да изпратя това съобщение. Така че не се сърди. На линия съм вече, ако пак не стане нещо с интернета. Лека работа!

Ваня

Днес е утре, главата ми пуши, отивам да правя кафе и те целувам.

Вече слушам *Highway star* и пия кафе.

М.

Там ли си? Получи ли съобщението ми? *Highway star* на *Deep Purple* е малко тежичка за мен, но пък е хубава за разсънване и зареждане. *Perfect Strangers*, *Black night* или *Hash* е нещо по-различно. Но всяка песен носи своя неповторим чар. Така е и при хората. Всеки човек носи мелодията на своя живот (тъжна или весела) – трябва да се вслушаме в нея и ще го открием, или преоткрием. Проблемът на хората е, мисля, в оглушаването им – не умеят да чуват, или ако чуват, не могат да слушат.

В.

Тук съм, чаках те. Проблемът на хората е, че не само са глухи, но и слепи. Но както се казва – техен проблем. Нашият е да пишем по-добре, а аз не съм забравил съвсем с какво почнахме – така че хайде да попишеш малко поезия.

Отделно от това искам да те целувам.

М.

Честно казано, нямам желание за писане. На етап четене съм, но май и това не върша както трябва. През вечер две – гости, системно недоспиване, после главата

тежи и в нея – нищо. Докато си наместя мозъка – денят минал и отново всичко се повтаря. Като прибавим към това и някои лични проблеми – коктейлът е готов, но не с това, с което ми се иска. Не ми се ще да го изпия, но нямам избор – животът това ми предлага. Всеки път си мисля, че този коктейл ще е последният и следващият аз ще си го направя, но винаги се оказва, че се лъжа. Следва време за размисъл, което не води доникъде. Както и да е, това са си мои проблеми и не искам по никакъв начин да те ангажирам с тях. При теб как върви писането? Успяваш ли да съчетаваш нещата?

В.

И при мен, честно казано, нещата стоят по подобен начин. Което не трябва да ни хвърля в поредната песимистична яма. Опитвам се, разбира се, да пиша, но не е това, което трябва. Все намирам странични неща, с които да отложа главното писане. Сетих се една хубава сентенция от романа „Черната кутия“ (не тая на Алек Попов или Майкъл Конъли) на евреина Амос Оз: „За да запълни празния си, стерилен живот, човек или увисва на врата на другите, или се протяга към гърлата им“ (цитат от Ерих Хофер в „Истинският вярващ“). Ще ми се да вярвам, че не приличаме на него. Ще ми се да те опознавам по малко, бавно и внимателно. Приятно ми е да ми пишеш каквото и да е. Приятно ми е да мисля за теб. Искам и да те целувам, но мисля че бързам. Защото тогава ще те пожелаая.

М.

Благодаря за моралната подкрепа и за хубавите думи. Не знам дали е рано за целувки, но понякога в очакване на точното време, изгубваме мига, в който нещо

е можело да се случи. Изпращам ти поредното си тъпо стихотворение, което написах преди няколко дни. Сигурно пак нищо не се е получило, но това няма голямо значение за мен. Важно е, че съм разтоварила част от негативизма си. Пействам го тук, а не в отделен файл.

*Не искам да съм част
от твоя земен и реален свят,
шум от тракането на чинии,
звук от прахосмукачка,
вик на плачещо дете.
Аз имам свой измислен свят –
вървя по лунната пътека,
споделям с хора непознати,
обичам тайнствения здрач,
посрещам изгрева със стих.
Лутам се сред двата свята –
опитвам да ги събера,
разбирам, но е вече късно,
че аз живяла съм в лъжа.*

Ваня

Мила Ваня, този път почти се е получило – търси конкретиката, там е заровено кучето. Все пак искаш ли да помислим кое стихотворение – това или някое от предните – да пратиш за конкурс? Не че е важно, както казваш, но трябва да се спазва олимпийския принцип.

Не искам да се чувстваш тъжна, празна и екзистенциално запокитена в небитието като някакъв герой на Бекет... Засега ми харесва мисълта за теб, опитвам се да я приглуша, но не мога. Искам да те целувам, но знам, че скоро и това няма да е достатъчно. Както и да е. Няма да изпуснем мига, не се страхувай.

Целувам те там, където ти е най-приятно!

М. (Пиши ми от време-навреме – може и по едно изречение.)

Благодаря за протегнатата ръка. Мисля, че не съм готова да участвам в какъвто и да е конкурс. Дори заради олимпийския принцип. Когато нещата се получат наистина както трябва, тогава ще пробвам. Засега ще пиша за себе си, за да натрупам опит, да постигна уменията да прозирам начина, по който трябва да изразя нещо – не само формата, а и изграждането било на образа, било на картината, било на идеята. Това ми липсва. Както точно го каза, липсва конкретиката. А сега няколко мисли за живота, които по-мъдри хора от нас са казали:

„Всеки чува това, което казваш. Приятелите слушат това, което казваш. Най-добрите приятели чуват това, което не казваш.“

„На човек му отнема една минута да хлътне по някой, един час да хареса някой и един ден да се влюби в някой – но и един живот не стига, за да забрави някой.“

„Един човек казал на Буда: Аз искам щастие. Буда му отговорил: махни „Аз“ – това е егото. После махни „искам“ – това е желанието. Виж как накрая оставаш само с „щастие.“

„Обичай ме, когато най-малко заслужавам, защото точно тогава наистина имам нужда.“

„Трябва да минем през доста голям брой глупави жени, за да забравим умната.“

„Винаги се чувствам щастлив. Знаеш ли защо? Защото не чакам нищо от никого. Да чакаш винаги боли. Животът е кратък. Затова обичай живота, бъди щастлив и винаги се усмихвай. Живей за себе си и запомни – преди да говориш – слушай, преди да пишеш – мисли,

преди да нараниш – чувствай, преди да мразиш – обичай, преди да се предадеш – опитай! Преди да умреш – ЖИВЕЙ!“ (последното е на Шекспир).

Мисля, че засега тези мъдри мисли стигат. Ще вземем много да помъдреем и какво ще правим тогава в този примитивен свят?

Ваня

И аз ти благодаря, скъпа Ваня, за мъдростите. Колкото и верни (а понякога и изключващи се), по-често ги заобикаляме и не се учим от тях, за съжаление.

Моите не са толкова известни, пък и не знам верни ли са:

„Романтичните души понасят тежко загубите, а той беше тъкмо такъв човек.“

„Човек се променя изцяло на всеки седем години.“ (и двете са от „Валс в тъмнината“ на Уилям Айриш, псевд. на Корнел Улрич).

„Романтикът гледа в голямото огледало и вярва, че е море. Реалистът гледа в морето и вярва, че е огледало. Докато праволинейният казва пред огледалото: „Това е огледало!“, а пред морето – „Това е море!“ (Жул Ренар от „Калки“ на Гор Видал, който почина точно преди година и един месец).

Ей такива работи. Но все пак сме живи... Днес е концертът на Роджър Уотърс, а мислех че книгата ми ще е готова до това време. Но не е. Все пак утеха е, че мога да ти пиша и да мисля за теб. Май не е малко. Все пак докато чакам редовете ти, ще трябва да свърша доста работа – имам да чета редакторски и да пиша разни работи.

И през цялото това време ще мисля за теб. – М.

Да, днес е голям ден за някои щастливци, които ще имат възможността да гледат концерта на Р. Уотърс. Сигурно след време ще го излъчат по някой тв канал, но несъмнено усещането наживо ще липсва. Не бива да те притеснява, че книгата ти не е излязла навреме. Така или иначе ще стане и ще се вмести времево след събитието концерт, за да засили усещането от него. Харесаха ми мислите, които ми изпрати. Смятам, че са верни. Действително, от нумерологична гледна точка човешкият живот е поредица от 7-годишни цикли, през които животът ни се променя в определена посока. Остава ни надеждата, че все пак ще настане благоприятен период за всеки един.

Оставям те да работиш. Когато можеш, пиши.

Изпращам ти позитивни мисли и целувки – Ваня.

Благодаря ти, миличка. Ще мисля за теб и после ще пиша пак. И аз те целувам – М.

Забравих да пейстна линка:

<http://vbox7.com/play:73368e86>.

В.

Разбира се, че ги обичам. Макар че в момента слушам едно старо-старо парче на *The Who*, после ще видя линка.

Ваня, сигурно няма да дочакам края на деня и ще се влюбя в теб. Разрешаваш ли?

М.

За влюбването нужно ли е разрешение? Макар че съм скептично настроена към подобен вид порив (ако тези размисли не те обиждат). Нуждата от общуване с някого не е влюбване. И аз изпитвам силно желание за

епистоларен контакт с теб, но не мисля че е влюбване – може би силен интерес към някого, обвинителна загадъчност, не знам. И аз слушам понякога *The Who*. А какво ще кажеш за *Whitesnake* и тяхната песен *The deeper the love* (на адрес: <http://vbox7.com/play:2ca5a64d24>) или за *Рамщайн* и *Du hast* ([http://vbox7.com/play: da85f7a1](http://vbox7.com/play:da85f7a1)), или *Ich will* (<http://vbox7.com/play:9315e7ab>)?

В.

Опитвам се да те разбера. Добре, разбрах (в това за влюбването имаше и малко ирония, но забрави). И да стане, няма да избързвам да ти кажа, щом си толкова скептична. Та така, извини припряността ми. Ще видя линковете на тия парчета, защото и аз обичам групите. Но като че търся повече брит поп, пост пънк, арт и под.

Целувам те нежно – М.

Не можах да изтълкувам думите ти, че се опитваш да ме разбереш. В какъв смисъл? В емоционален план или като човек? Не се опитвай никога да разбереш една жена. Тя е загадка и за самата себе си, а ти си мислиш, че един мъж може да я разбере. Това са безплодни опити. Една жена не трябва да бъде разбрана, тя трябва да бъде обичана. Това иска всяка жена. Ако е истински обичана от мъжа до себе си, тя ще се чувства и разбрана. Сложна материя – не ми се разсъждава по нея, защото навлизам в нещо лично, което искам да забравя. Аз също харесвам брит попа. Това е линк към изпълнения на топ 10 на британските брит поп банди: <http://www.youtube.com/watch?v=oOuBbg6Ni-k>.

Сигурно ще ти хареса – малко повече от 1 ч. музика, което спестява непрекъснатото щракане с мишката. Приятно слушане!

Целувки – В.

Ето, прочее, какво пише споменатият вече У. Айриш: „Наивността на жената е като сняг върху нажежена печка: стопява се още при първия допир. Но ако някой мъж е наивен, дори и десет жени да има, до края си остава такъв, какъвто е бил и в началото. Мъжете не вземат поука от горчивия си опит.“

Та така, сложна материйо, не ми разрешаваш да се влюбя, да те разбирам, но аз ще направя напук – ще опитам. А *Мерилиън* (с Фиш или без него) харесваш ли? (В момента тях слушам.) Извини ме, ако съм засегнал някоя незараснала рана, било е неволно.

(Изтрий червилото) Целувам те! Искях да ти кажа много хубави неща, но май не се получи. – М.

Защо смяташ, че не разрешавам да се влюбваш? Усещането си е твое – ако смяташ, че е така, добре. Каж ми хубавите неща, които си искал. Всеки обича да слуша хубави неща. Със сигурност ще ми се отрази добре. *Мерилиън* са много готина група. Доколкото знам имат повече от 14 албума. Жалко, че Фиш ги напусна, но и без него са много добри – макар че ги обвиняват в комерсиалност след 90-те.

Изтрих червилото, готова съм за целувка – в следващите 5 минути ще бъда със затворени очи, за да усетя аромата на целувката ти. Няма нужда да ти пращам целувки, защото в следващите пет минути ще осъществим дистанционна споделена целувка.

Ваня

„Скъпа Клара, засега приключвам, но няма да искам прошка. Защото „често се смята, че прошката е чувство. Но не е. По-скоро тя е краят на едно чувство“. (А. М.)

Като начало можем да останем в сферата на изкуството. Последното изречение на „Черният принц“ е: „А

извън изкуството, позволете ми да ви уверя, не съществува нищо друго“.

Мислиш ли?

С обич: Я.“

Това е реплика от една моя епистоларна новела („И така нататък“).

М.

Писмата ни се засякоха по трасето. В момента, в който изпратих моето, пристигна твоето. Дистанционната целувка не може да се осъществи, но нищо – пак ще опитаме. Благодаря за откъса. Заинтригува ме. Изпрати ми новелата, ако я имаш в електронен вариант.

Целувки – В.

Разбира се, ще ти изпратя „И т. н.“ по-натам.

Отново те целувам – М.

Благодаря предварително за новелата. Не ме обижда, че ме желаш. Няма нищо лошо. Жената е за това – за да бъде желана и обичана. В противен случай какво щяха да правят мъжете без нас? Е, и без мъжете не може, защото няма кой да ни обича, ако не са те.

Целувки. Този път с червило – вече си го сложих. Напръсках се и с парфюм – усещаш ли уханието му?

Ваня

Какво става с теб? Там ли си? Да не те обидих с нещо? Ако е така, съжалявам. Изпращам ти линк към една от най-любимите ми песни:

<http://vbox7.com/play:f0a7ff8a#>.

Поздравявам те с нея. – В.

А също и тази:

<http://www.youtube.com/watch?v=AscPOozwYA8>.

В.

Обичам Клептън. И теб. Закачам ти част от новелата. Целувам те, усещам парфюма ти и те желая. – М.

Благодаря за частта от новелата. Ще очаквам продължението. Сега събери уханието на парфюма ми в шепа, запечатай го с целувка и го постави внимателно до компютъра си. Така ще бъде по-близо до теб. По-натък може да ти изпратя и други неща от себе си.

Целувки – В.

Много си внимателна. Такава те обичам. А за парфюма ще се погрижа, не бери грижа (каква марка е?).

М.

Iv Rose – Nature. Познат ли ти е този аромат? А ти какъв парфюм използваш? Може и аз да консервирам в шепа неговото ухание. Ще си го сложа до скапания компютър, за да ми създава добро настроение, когато чакам да ми отваря пощата.

В.

Carlos Moya. Но много не обичам парфюмите, защото са натрапчиви и обсебващи. Разбира се твоят *Nature* е друга работа и го обичам (засега е в чекмеджето, вързал съм го да не избяга).

Преди минута ми писа един редактор на варненски културен вестник, че ми е пуснал разказа, с който преди месец взех една втора награда от общината. Моли ме да му съдействам и за други работи, но май ме мър-

зи. Сега трябва да му отговоря. После с моя колега ще печем чушки и патладжани тук на един *Раховец*, които после ще сглобим като къпоолу (или каквото стане). Вероятно ще си послушаме *Радио 1 rock* или *Z rock* и ще обърнем по някоя ракийка...

Ваня, обичам те! – М.

Четох за варненската ти награда. В интернет има информация. Поздравления със задна дата. Не е лошо все пак да съдействаш на своя колега от Варна, според мен, ако решиш да се пребориш с мързела си. Все пак щом ще печеш патладжани и чушки, значи не си толкова мързелив.

Не познавам аромата на твоя парфюм, но мога да получа реална обонятелна информация – отивам в парфюмериен магазин, търся *Carlos Moya* и вдъхвам от аромата. Така ще имам реална представа за твоя аромат. Какъв цвят дрехи носиш? Имаш ли предпочитание към някакъв цвят? А към определен вид облекло? – В.

Много си мила. Спортни, в момента съм с бяла тениска, на която пише *Los Angeles*, и дънки. Обичам всички нюанси на синьото. И теб. Пази се.

Целувам те – М.

(Сигурно ще се чуем чак в неделя или понеделник, но ще мисля постоянно за теб; напиши ми две думи и затварям, пък може и след шест пак да ти драсна два реда, ще видим).

Добре, приятна събота и неделя, приятно печене на чушки, наздраве – пий една ракия и за мен. И аз ще ударя една в повече – в повечето ще е за теб. Чао! – В.

Миличка, започваме печенето. Концертът ще излъчват по Радио 1 Рок. Благодаря ти.

Обичам те и те целувам. – М.

Благодаря за информацията. Ще го слушам задължително. Отново приятно печене! Трудно ми е да повярвам, че ме обичаш, но ще го приема по-скоро като игра от твоя страна, отколкото като реално случващо се и осъзнато чувство. Та ти въобще не ме познаваш, как може да ме обичаш? Дано не те обиждам със съмнението си. Ако е така, моля да ме извиниш.

Ваня

Извинена си. Но все пак те обичам.

И те целувам. – М.

А ако аз също се влюбя в теб, тогава какво ще се случи? Ти свободен ли си?

В.

Да. Влюбвай се. От понеделник започваме практика. Вече пием първата ракия и печем под звуците на *Зи-джънгл*. С нас са и няколко приятели, между тях един режисьор и един философ.

Обичам те. – М.

Опитвам се да изляза от много трудна връзка, продължила 3 г., така че вече съм много предпазлива. Не мога да се доверя на човек, когото не познавам. Не знам какво ще стане. Имала съм интернетни контакти с мъже, които са се представяли за свободни, но истината е била съвсем различна от това, което са ми казвали. Ти от кои си?

В.

Досещам се – трябва ти време, трябва малко по малко да ти приказвам за себе си. През последните петнайсетина животът ми стремително се сгромолясваше надолу. Летя и отвреме-навреме се хващам за стари коренища, криви клони, протегнати ръце. Това сигурно забавя скоростта, но не променя посоката. А не знам още колко има до дъното. Не ме е страх от него, защото отдавна съм отписал всичко лично. Страх ме е, че няма да си свърша работата. А и поначало не съм някой холерик; по-скоро съм мечтателен, меланхоличен тип, пък знам ли. Това не ме интересува. Мисля, че съм добър (но тя и овцата е добра); имам моменти на подем (не само когато съм влюбен, разбира се, със сигурност е проява на ината или волята ми, или дявол знае какво). През целия си съзнателен живот съм мислил само за писане. Но не съм доволен от себе си като писател. Остава ми малко време и това ме хвърля в паника понякога.

Разбира се, имам притеснения, но те не са свързани с нас.

Целувам те – М.

Знанието за нещата от живота не се измерват с възрастта, а с това, което му се е случило на човек в житейския път.

В.

Обичам те. – М.

Здравей! Благодаря за писмата ти. Много си мил. Пи ли една ракия и за мен? Как мина вечерта след печенето на чушките. Няма значение, че уханието на чушки е било далеч от аромата на *Мадам Роша*. Аз също не мириша винаги на *Ив Роше* (той ми е подарък) и след като

го изпръскам, ще замириша на средностатистическата българка с познатите серийни аромати. Компанията на философ и режисьор изглежда доста интересна. Сигурно е било много забавно. Аз снощи пих две ракии, при което се оттеглих под предлог, че ме боли глава, за да се посветя на новелата ти „И т. н.“. За съжаление, файлът не се отвори. Сигурно при самото изпращане нещо е станало. Имаше индикация за прикачен файл с името на новелата, но при команда „отвори“, нямаше никакъв резултат. Така че те моля да ми я изпратиш отново.

Пишеш ми, че имаш някакви притеснения, които не са свързани с нас. Би ли ми споделил за какво става въпрос. Аз също си имам свои притеснения, това е нормално. От известно време се опитвам да избягам от реалния живот в мой измислен свят, но това очевидно ми създава проблеми. Смесвам реалния с измисления свят, а от това още повече затъвам. Сигурно е логично – щом хората от моя свят са реално съществуващи и земни, няма как това да не дава отражение върху реалния ми живот и отношението ми към тези, с които живея.

Ако не звучи неуместно, би ли ми разказал нещо за живота си. Иска ми се да те опозная повече. От новата ти книга мисля, че научих нещо за теб, но това не е достатъчно. Новелата, която ще ми изпратиш, също ще допълни представата ми за теб. Но все пак това е литература и ако не познаваш човека, няма как да се досетиш кое от написаното е вярно за живота му и кое е измислено. Сигурно си бил женен. Имаш ли деца? Сам ли живееш? Да, мисля, че въпросите ми станаха много, затова спирам. Ще се радвам, ако им отговориш. До утре или до понеделник.

Целувки: Ваня

Наистина те обичам, мила Ваня. В неделя ще ти пиша повече. И се пази.

Мирослав

Не знам в неделя дали ще съм свободна и дали ще мога да използвам интернет. Все пак държа да ми отговориш на въпросите, които ти зададох, ако не ти се струва това превишаване на права.

В.

Ваня, скъпа, пиша ти само, за да ти кажа, че и моята неделя е доста заета, но все пак ако седна за по-дълго зад компа, ще се опитам да ти отговоря на така тревожните за теб и света въпроси.

Искам да си спокойна и да знаеш, че те обичам.

Целувам те. – М.

Добре, надявам се да получа отговор на така тревожните за мен и света въпроси, както казваш ти. Чао!

Ваня

Отново, мила, съм на работа и почиставаме с колежата ми белите от миналия ураган. После отивам при един приятел (професор) наблизно, за да видим да финализираме вестника, който твърде дълго се проточи. Дано остане малко време и за теб. Засега не бъди придирчива, закачам ти един пидиефски файл на варненския вестник, който получих вчера (вътре има три мои неща). После ще сменям кабинета. Ще ти пиша по-подробно, разбира се. Както се разбира от само себе си, че те обичам. Ти също можеш да закачиш нещо – я снимка, я рисунка, я някоя дума.

Нежно те целувам. – М.

Благодаря за вестника. Довечера ще го прегледам и ще прочета твоите неща. Разбирам, че денят ти е натоварен и сигурно нямаш време да ми отговориш на въпросите, но това е важно за мен. Така че утре ще бъде по-настойтелна. Спорна работа!

В.

Миличка, мятam файловете във флашката и бягам до професора (с когото навремето бяхме състуденти) да работим, че после ще тичам на друго място (свързано с парички). С последни усилия ти закачам откъса от новелата, която ти създаде грижи и ти пиша да бъдеш послушна и спокойна и поне ей толкова да мислиш за мен. И аз ще се помъча. Пази се. И бързай бавно.

М.

Благодаря. Този път файлът с новелата се отвори успешно. Пази се и ти. Приятен ден. Утре вероятно ще се наложи да изляза по някое време. Когато имам възможност, ще ти пиша пак.

В.

Здравей! Благодаря за дългото писмо. След като прочетох новелата ти (много е готина, но супер тъжна) и това, което ми написа, мисля, че те познавам малко по-добре. Не си ли много краен в преценката си за живота и случващото се около теб. Все пак живеем със и сред други хора и сме длъжни малко или много да се съобразяваме с тях. В противен случай се превръщаме във врагове на самите себе си. Трудно ми е да разбере и стремежа ти да изграждаш образа на принцеса, спрямо някоя жена – та ти контактуваш с реален земен човек. Тук на земята нищо не е съвършено и съвършени хора

няма. Трябва просто да се опитаме да приемаме хората такива, каквито са, стига това да не ни унижава и да не ни кара да се чувстваме зле. Докато живееш с нереалния образ на дадена жена, ти не виждаш истината за нея. Естествено, че когато човек обича, има способността да хиперболизира качествата на любимия или любимата и да не забелязва недостатъците му, но винаги идва момент на емоционално отрезвяване. Тогава важно е не дали си видял недостатъците у другия, а какво е останало от любовта. Ако има истинско чувство, дори недостатъците на другия не могат да те накарат да се откажеш от него.

Малко странно ми прозвуча въпросът ти закъде бързам. За никъде – не бързам да създам нова връзка, не бързам да взема всичко от живота, времето е пред мен и спешна работа нямам. Какво точно имаш предвид? Ако е това, че те заливам в някои дни с писма, то е защото ми е интересно да си общувам с теб. Дори да не ми пишеш, че си влюбен, или че ме обичаш, това няма да промени отношението ми към теб. Общуването с теб ми е много приятно и без наличие на чувства от твоя страна. Усещам, че нещо силно те притеснява – нещо неизречено, което не мога да намеря и между редовете, но щом си решил да не го споделяш, значи така трябва. И няма да настоявам.

Надявам се, че местенето ти е приключило успешно и че ще харесаш новия си кабинет.

Приятна вечер!

Ваня

Ваня, не ме жали, миличка. Когато се докопаш до компа, просто ми драсвай по една дума – ей така. Приятно ми е, пък и искам да знам, че си добре, какво правиш и пр. Нищо, че съм затынал до уши в работа.

Целувам те – М.

Здравей, Мирю! Не знам какво точно да ти пиша за живота си. Не е нещо, с което мога да се похваля. Мама е от Попово, а тате от Горна Оряховица. Мама и тате са разведени от дълго време, още когато бях малка. Родителските права бяха дадени на мама. Трябваше да я последвам в Попово. Напуснах града, в който бях родена и израснала, града, в който мина част от детството ми, в който оставих приятелите си и детските си мечти. Трудно свикнах с Попово. Всичко ми беше чуждо. Макар да казват, че децата бързо свикват с всичко, за мен не беше така. Не успях да си намеря истински приятели. После завърших история в университета, поработих малко като учител в едно село близо до Попово. Не ми се говори за житейските ми възходи и падения. Най-важното, което трябва, струва ми се, да знаеш е, че имам петгодишно извънбрачно дете от мъж, когото обичах убийствено. В момента, в който се запознахме, той беше разделен с жена си. С него живяхме на семейни начала две години, той даде името си на детето ни, афишираше се с нас пред обществото, но така и не се разведе. Отношенията ни се усложниха, може би отчасти и заради това, както и заради несигурното положение, което заемах в емоционалния му живот. Така или иначе, след огромни колебания решихме да се разделим. Не след дълго срещнах мъжът, който ми помогна да си стъпя на краката както емоционално, така и финансово. Обичаше ме безумно, прие детето ми като свое, грижи се за нас. Все още съм с него, но отношенията ни се усложниха от това, че е ужасно ревнив. Той има свой бизнес – хранителен магазин, и понякога ме взема с него да му помагам. Не ми разрешава да ходя на работа, „за да не би някой друг мъж да ме хареса“. Та, както правилно се изказа, ползвам компа, когато се „докопам“ до него. В едно от писмата

си ме беше попитал какво искам – ами и аз може би още не знам – не искам любов (имам си в изобилие както от страна на мъжа ми, нямам брак с него, но го приемам като мой мъж), така и от страна на детето ми; не искам секс – и от него си имам в изобилие (повече отколкото е необходимо), и не ми е любопитно какво правят другите мъже (долу-горе имам опит и в тази област – нищо по-особено и впечатляващо), може би искам духовно общуване и приятел, с когото мога да споделя неща, които не искам да призная дори пред себе си.

Надявам се да не съм те разочаровала и обременила с тежкото си минало.

Ваня

Мила, почакай да си поема дъх. Като в текст на Достоевски попадам.

Мога да ти предложа нещо такова – оставаме добри приятели, които си споделят всичко, дори и онова, които не биха споделили с никого; а през това време аз ще те чакам. Знаеш ли, понякога стават чудеса, палачинката се обръща, а и ти можеш да ме обикнеш поне малко. Какво ли не става.

Твой М. (Искам да ти кажа, че запълваш една важна празнина в живота ми и ако те няма, ще ми е много тъжно. Не се сърди, когато ти пиша, че те обичам, защото наистина те обичам.)

Добре, благодаря за разбирането. Явно не си от типа мъже, които могат да бъдат изплашени от каквото и да било. Това ми харесва. Може би гледаш доста оптимистично на живота за разлика от мен, въпреки мрачните ти размисли в това, което пишеш. Би ли задоволил

любопитството ми каква празнина запълвам в живота ти и какво точно очакваш от мен.

Целувки: Ваня

Нека ти отговоря малко по-нататък за празнините и други неща. В момента трябва да довърша два текста за Съединението и Независимостта, че ще ме бият, а и текстовете от вестника не съм дочел. А довечера трябва да съм на една изложба тук – гостуват стари майстори от провинцията, а утре ще представям пак в залите една стихосбирка заедно с изложба и тем подобни простотии...

Боже, защо не те срещнах по-рано? Това са глупости, наистина имам нужда от теб, скъпа Ваня. Умея да чакам и да обичам.

С много нежност – М. (Целувам всяка твоя буква, поради липса на друго.)

Благодаря, много си мил. Няма да те притеснявам. Оставям те да работиш. Когато можеш, ми отговори на въпроса.

Спорна работа.

Целувки. – В.

В момента заедно с твоите думи ми прикачиха и последния пи ди еф на списанието да го погледна. Закачам ти го и аз, макар че може да го имаш (по-стар вариант) и е доста тежичък. Продължавам да работя, да съм малко объркан, но ще ми мине.

Обичам те. Пиши ми, когато можеш. Каквото и да е. М.

Благодаря за списанието. Беше ми пратил преди по-стар вариант, от който чета по малко, когато имам време и успея да подам глава от емоционално битовата дупка, в която съм пропаднала. Хайде, сега работи, за да не ти се скарат. Не обичам да се карат на приятелите ми. Все едно че се карат на мен. Когато можеш, пиши.

Целувки. – В.

Мила, прикачват ми постоянно разни неща за четене (ако можех, бих ти прехвърлил част от нещата, но не мога, явно съм егоист и недоверчив). Когато ти пиша, ме боли сърцето, честно. Толкова те желая.

М.

Благодаря ти за (не) доверието. Що се отнася до желанието за виждането – всяко виждане и чуване ще разруши магията на общуването и тайнствеността, с която това общуване е забулено. За другите неща – *Take it easy*. Нали сме само приятели. Не забравяй, че имах едно малко въпросче, на което чакам отговор, когато имаш време да пишеш.

Целувки – В.

Работя много добре. Чувствам се обсебен от теб, като дрогиран съм с теб, но нищо. Не искам да мисля за нищо друго, за нищо около нас.

Понякога се опитвам да почувствам вкуса на устните ти.

М.

А сега малко прозаичност – вкусът на устните ми е като вкусът на устните на всяка една жена. Разликата е в отношението на мъжа към жената, която иска да це-

луне. Мъжкото въображение и чувство придава различния аромат на нечи и женски устни. Не мислиш ли?

В.

Relax Take it easy:

<http://www.vbox7.com/play:ae58aed3>.

В.

Добре, ще бъда послушен и ще се отпусна, но не гарантирам за по-нататък. Ако ти идвам вповечек – кажи. И не се дръж като даскалица...

М.

Това за даскалицата не беше много мил комплимент, но мисля, че човек трябва да приема критиката на приятелите си. Добре. Не ми идва вповечек това, което ми пишеш, но все пак не е лошо от време на време човек да знае, че стъпваме и по земята. Лично моите опити за летене винаги са завършвали със земен крах. При теб не знам как е. Освен това, аз съм в привилегировано положение спрямо теб от гледна точка на това, че аз знам ти как изглеждаш (има твои снимки в интернет), а ти не, и е нормално да си най-малко любопитен, ако в случая не става въпрос за поетичен изказ.

В.

Отворил съм пет прозореца и работя върху пет различни неща, което ме прави разсеян меко казано. Извинявам се за всичко досега, с което мислиш че съм те обидил. Сигурно бързам и съм припрян, за което също се извинявам. Ако искаш, остави този интернет на мира и ми прати и ти нещо за гледане.

Вече съм на земята, но ще мисля за теб. Или е по-добре обратното. Май че днес ми дойде вповече информацията. Прави ме тъжен, а това ми пречи да работя.

М.

Извинявай, оставям те да работиш и да смелиш информацията. След малко отивам да взема детето от мама. Може би до утре, ако не си се отказал.

Целувки. – В.

Надявам се, че не съм те обидила с нещо. Много съм далеко от подобно намерение. В.

Не, не става въпрос за обида – вече сме опитни хора; просто изведнъж се почувствах уморен; исках да съхраня нещо от теб и да запазя някаква надежда, но изглежда е като при „Митът на Сизиф“ на Камю – да оставиш надеждата, че буташ камъка за последен път...

Настина ми липсваш, почти физически, което е абсурдно.

М.

Не падай духом. Всичко е наред. Умората е нормално човешко усещане, което отминава. Умората е временно състояние, както всичко останало. Животът е един лош сън, но няма как да сме живи, ако не спим.

В.

Благодаря ти, скъпа Ваня, понякога си учудващо мъдра, а аз глупак. Последният глупак на планетата.

Все пак те обичам. До утре...

М.

Не ми се тръгва, но се налага. Всеки е мъдър в определени ситуации и глупав в други. Не случайно хората са казали, че и „най-умният е малко глупав“, а аз ще добавя, че и „най-глупавият е малко умен“. По-добре човек да принадлежи към първата, отколкото към втората категория. Ако продължим да си говорим, сигурно скоро няма да стана от компа. Не знам защо изпитвам неудържимо желание да си говоря с теб. Може би, защото въкъщи няма кой да ме чуе и да ми обърне внимание какво казвам. Ето виж, задавам въпроси и сама си отговарям – е, все пак не в смисъла на лудостта. Отново до утре, което може би ще кажа още 2–3 пъти, ако продължиш да ми отговаряш.

Изпращам писмото и ако до 5 мин. не си ми отговорил, наистина тръгвам.

Целувки – В.

„Все едно че лъжеш и не подозираш това – ето това е фаталното. Все пак по-добре е да знаеш, че си глупак, отколкото да си глупак и да не ти е известно.“ (С. Моъм, „Театър“).

Наистина те обичам, миличка. И наистина до утре.

М.

Този път наистина тръгвам. Мама ми звъни по телефона.

В.

Докопах компа на мама. Не разбрах цитата от С. Моъм – явно съм от тези, които все още не знаят, че са глупави. Би ли ми го разтълкувал в контекста на нашето общуване. Цяла вечер ще си мисля за това, което

се крие зад тези думи, но едва ли ще го открия. Разчитам на теб, като на добър приятел.

Целувки – В.

Миличка, хващаш ме в крачка – тъкмо хуквам да излизам и получавам твоето и още едно писмо, дооправям една реч и...

Нека видим тоя Моъм утре, а? Нали знаеш, че си умна, а пък и аз те обичам.

Целувам те много и навсякъде.

М.

Благодаря, много си деликатен и мил както винаги. Добре, оставям за утре тълкуването. Пък и сигурно си изморен от тежкия работен и емоционален ден. Така че – чао.

Целувки – В.

Добро утро, пия кафе, слушам *Pink Floyd* по *Z-Rock* и кой знае защо мисля за теб. И си мисля, че още те обичам.

М.

Здравей, Мирю! Как си? Аз имах доста неспокойна и бурна нощ – не мога още да дойда на себе си, и още не съм си изпила кафето. Не съм толкова ранобудна.

В.

И аз имах доста бурна нощ, но това не ми пречеше да мисля за теб. Хайде, пий кафето. Аз вече отхвърлих куп неща, но се очертава дълъг ден, затова глътнах един аналгин и продължавам; довечера ще трябва да представя една смотана книжка в галерията тук. И т. н. Боже,

защо е такъв скапан животът и не мога да съм с теб! Искам те, Ваня.

И те целувам – М.

Бурната ти нощ с жена ли беше свързана?

В.

Не. – М.

Компът ми заби и трябваше да го рестартирам два пъти. Много лаконичен беше отговорът ти. Да не те обидих нещо. Просто за мен, понятието „бурна нощ“ е свързано с правене на секс, затова те попитах. Ти си свободен човек и можеш да правиш каквото прецениш за добре. На мъжете не им пречи да правят секс с една жена, а да си представят друга. Някой път им се случва толкова да се вживеят в представата си за другата жена, че то се изплъзва неволно от устата им, и естествено това е трагично за партньорката им. Знам го от личен опит. На теб случвало ли ти се е нещо подобно?

В.

Не. За щастие.

М.

Кое е не – да правиш секс с една и да си представяш друга, или да правиш секс с една, да си представяш друга и да кажеш името на другата. Накратко, искам да те попитам, когато правиш секс с една жена, само за нея ли мислиш? И не ревнувай, нали сме приятели – отношенията, които имам с теб, са уникални и ги няма между мен и мъжа ми. Става въпрос за една част от мен, която принадлежи единствено на теб. Но тъй като е в сферата

на духовното (не любовното), не смятам, че това, което правя с теб, е изневяра.

Целувки – В.

Извинявай, явно тази тема не може да бъде обект на нашите разговори, затова я прекратявам. Просто ми беше нужен искрен отговор на някои въпроси от приятел мъж. Ако не желаеш, не ми отговаряй. Можеш да ми простиш, надявам се – още не съм изтрезняла от снощи. Току-що видях, че пристигна писмо от теб. Изпращам моето и ще отворя новото.

В.

Не си е *не*. Не правя секс, мислейки за друга. Опитваш се като дете да ме вкараш в правия път, но не мога. Не мога да мисля за теб само като духовен обект. Обект... Боже, каквото и да кажа, ще бъде грешно. Знаеш, че ми е трудно да мисля за теб само като абстракция. Харесва ми, че мислиш така за мен, но питаш ли ме, когато ти казвам, че те желая; наистина е така. Добре. Спирам. Каж ми нещо хубаво в „духовната сфера“. Пиши каквото и да е, скъпа Ваня, можеш и да ме наругаеш, защото понякога наистина ставам зъл и неуправляем.

Твой – М.

Само още няколко думи по предишната тема. Мисля, че сексуалните отношения между мъжа и жената провалят приятелството. Когато двамата започнат да се гледат като „сексуални обекти“, се поражда чувство на ревност и стремеж за притежание на другия. Питал ли си се защо са толкова редки случаите на истинско приятелство между двата пола – просто защото между тях не е имало секс, или ако е имало, е било далеко в

миналото, всичко е претръпнало и двамата могат да се погледнат с други очи. Цветните очила на сексуалното влечение вече са счупени. Със сигурност и на теб ти се случвало досега да имаш жена-приятел, с която можеш всичко да споделиш без притеснение, дори че си влюбен, или че си изневерил на жена си и пр., но признай пред себе си, а защо не и пред мен, че това не е била жената, с която си спял. Всеки може да има любов винаги (в различни периоди от живота си), секс също (там пък винаги, когато си пожелае), но приятел – не. Може би затова е толкова ценно истинското приятелство. Колко души можем да назовем свои приятели? Сигурно са по-малко от пръстите на едната ръка. На колко души можем да споделим нещо съкровено – може би почти на никой. Да, може би не е зле да прекратя досадните си размисли. Надявам се, че работата ти върви добре.

Целувки – Ваня

Добре, миличка. Напълно си права, както винаги. Искам да знаеш, че винаги ще съм до теб, ако се наложи нещо. Като приятел. Надявам се, че все пак не те обиждам, като те желая и физически. Може би ще ми мине. Пък знаеш ли.

Искам да напиша разказ за теб. Разрешаваш ли? Това е само идея, не мисля че ще ѝ скоча веднага, пък и ти няма да си ти, а нещо съвсем измислено... Искях да имам спомени с теб, но сигурно няма да имам. Когато обичаш, понякога ти се иска да умреш. Както казваше един „приятел“, жестокостта на смъртта не е в това, че тялото умира, а че всички спомени си отиват завинаги.

Целувам те – М.

Разбира се, скъпи Миро! Използвай както намериш за добре случващото се между нас. За да стане добър

разказ, мисля, че не е нужно непременно да имаш спомени с мен. Та аз съм цялата пред теб, разкриваща се както пред никой друг. Това не е ли достатъчно? А случващото се в момента, погледнато от позицията на бъдещето, няма ли да бъде спомен? Всичко, което става с човек във всяка изтекла минута, е вече спомен, но ние помним само важните спомени. Освен това никой не може да каже кога и какво ще се случи...

Ваня

Благодаря ти, скъпа Ваня. Приятно ми е да мисля за теб. Хубаво ми е да те чета (понякога, рядко, дори се възбудям, когато ти пиша, но ти не ми обръщай внимание) и наистина бих искал да съм до теб... Страх ме е, че времето минава без теб. И други подобни. Но трябва да се хвана здраво, защото изоставям страшно с бачкането. Обещавам да мисля за теб, но ще ти отговарям по-кратичко. Не се сърди. Обичам те.

М.

Докато бях под душа, си мислех за това, което ти казах по повод неосъществените спомени. Според мен има два вида спомени: емоционални (любовни) и сексуални. Ако става въпрос за сексуални спомени, те лесно могат да бъдат измислени – пътят до леглото е съвсем кратък. В такива моменти не се казва нищо по-различно от стандартното. Но за по-голяма автентичност може да се използва случващото ни се в сексуалния живот с някой около нас – реакциите и репликите на наш близък в подобна ситуация. Що се отнася до любовта и емоциите, смятам, че и те не са кой знае колко различни като преживяване, но на нас ни се струва, че това, което в момента изпитваме, е нещо неповторимо.

Надявам се, че не съм те огорчила с нещо и че приятелството ни ще продължи. Нали ще ми изпратиш да прочета разказа, когато стане готов? Ще ми липсваш. Последното ти писмо прозвуча като сбогуване с един спомен. Дано не съм права. Много ще ми липсваш.

В.

Настина те обичам. Не мога да се сбогувам с теб сега. Не сега. Не мога да понеса липсата ти. Ще напиша нещо за нас, нека малко се поразредят задачите ми.

Целувам ръцете ти и очите ти! И ако ми позволиш, отивам да хапна нещо.

М.

Добре, приятен обяд – и аз отивам да хапна нещо.
Целувам те – В.

Миро, там ли си? Много ми липсваш. Напиши ми нещо, ако имаш време. Подготвила съм една виртуална изненада за теб. Мисля, че ти хареса.

В.

Тук съм, мисля за теб и те обичам.

М.

Сам ли си в стаята? Искам да ти изпратя нещо специално.

В.

Да, все още съм сам в стаята...
Обичам те – М.

Миро, ужасно ми липсваш. Не мога да си представя, че денят ми ще започне без писмо от теб. Знаеш, че сме виртуални „образи“ и никога няма да се срещнем наяве. Реална любов между нас не е възможна, защото живеем в измислен свят. Не знам какво мога да ти дам като виртуално чувство или любов, но мисля, че може да пробваме да изживеем една виртуална сексуална близост.

Представи си. Седнала съм пред компютъра. Облечена съм в ефирна прозрачна нощница (така ходя и през деня вкъщи). Косата ми е руса, не много дълга – хваната с шнола. Приближи се тихо, разпусни косата ми и зарови пръсти в нея. Ставам и се обръщам към теб. Целуни очите ми. Слез към устните – опитай вкуса им: аромат на ягода, останал от червилото. Погали нежно врата ми.

През нощницата прозира очертанието на бедрата ми. Те са стройни, дълги, добре оформени. На дясното коляно имам бенка, а на лявото – белег от падане в детството. Глезените ми привличат погледа на много мъже. Ноктите на краката ми са лакирани със седефен лак. Прокарай поглед обратно по мен – от глезените към бедрата. Те са леко отворени. През нощницата прозират оскъдни леко сини бикини. Плъзни поглед по тялото ми. Нямам сутиен – зърната на гърдите ми предизвикателно надничат под широкото деколте. Гърдите ми – сравнително запазени (гърди на раждала жена). Бавно смъкни презрамката на нощницата ми. После другата – погледни гърдите ми. Обхвани ги нежно с ръце и ги целуни. Целувай ги дълго. Прокарай ръце по ханша. Притисни ме към себе си. Нощницата ми е паднала в краката ми.

Желаеш ме. Аз също те желая. Вратата на моята интимност е открената. Отвори я. Влез бавно и нежно

в нея. Точно така, бавно и нежно. Обладай ме. Аз съм едно нереално видение...

...Благодаря ти, моя мила, скъпа и любима Ваня. Нали се досещаш – превъзбуден съм, а това не е честно, измъчва ме. Толкова си талантива, наистина за първи път ми се случва, а съм бил с какви ли не жени. Беше прекрасна, мила, наистина нямам думи. Ще запазя виртуалния ти образ, който изписан с думи е по-силен от всякакъв истински. Знам, че каквото и да напиша, ще бъде нищо. Обичам те толкова много, че ми се плаче. Искам да целувам всеки сантиметър от кожата ти и наистина бавно да те обладавам. Бавно и нежно. После ще те целувам там, където преди това съм проникнал. И искам това да продължи вечно.

Желая те.

Ваня, обичам те.

Скъпи Миро, не знам дали те обичам (все пак любовта е много силно чувство), но не можах да понеса мисълта да не общувам повече с теб. Това, което със сигурност знам, е, че ужасно ми липсваш.

Благодаря за целувките. И аз те целувам на мястото, с което проникна в мен.

В.

Мила, прикачам ти един кратък разказ, който може и да си чела.

Благодаря ти. Целувам те там, където най-много желаш.

М.

Благодаря за разказа. Вече успях да го прочета. Но нямам нищо против да си го припомня. Най-после успях

да намеря всичките ти публикации в литературните сайтове. Започвам да ги тегля. Ще ми бъде супер интересно да прочета всичко.

Целувки – В.

Миличка, трябва да пиша, иначе ще ме убият. Самата мисъл за теб ме възбужда физически и ме скована. Ще ти пиша, разбира се, защото всяка минута без теб е цяло мъчение.

Обичам те, скъпа моя. – М.

Добре, Миро. Спорна работа. И аз ще мисля за теб.
Целувам те – В.

Толкова те обичам, скъпа... Прости ми, не издържах, а как ще се справя до пет и след това да представям книгата, не знам.

Целувам глезените ти – М.

Скъпи Миро, успокой се, времето е пред нас. За съжаление, става въпрос за виртуално време, а ние сме в едно друго – неземно измерение. Мислиш ли, че е възможен друг контакт между нас, освен виртуален? Това няма ли да развали магията на любовта? Кое е по-добре, според теб, да обичаме лудо един нереален, създаден от самите нас образ, или виртуалната любов да слезе на земята, да се превърне в реална и полека да си отиде?

В.

Никакви магии и магьосници не ме интересуват, мила Ваня. Интересуваш ме само ти и те обичам.

Твой – Мирослав

Благодаря ти много. Страшно си мил. Нали знаеш, че не съм свободна и една реална връзка не би имала перспектива.

В.

Една малка молба – не ме връщай постоянно на земята. Остави ми капка надежда. Наистина това чувство ме крепи, не ми го отнемай.

Чудеса винаги са ставали. Завършвам изречението, а вече ми липсваш.

Целувам те много нежно. – М.

Добре, мили. Отдай се на чувството и на това, което ти харесва и те кара да се чувстваш добре. Може би не е зле да спра да ти преча и ти да си вършиш работата. Макар че,... не знам.

Миличка, поприключих с експресните задачи. Сега искам да те целувам; ще започна от бенката на дясното коляно, а после ще се преместя върху белега на лявото – ще опитам да ги изсмуча, но може би просто ще ги галя с език, докато кожата ти порозовее и настръхне; ще бъда много нежен и непрекъснато ще повтарям името ти...

Толкова те обичам, че няма начин първият път да не се изложа. Сега ще спра, защото мисля, че се чувствам глупаво. Наистина трябва да напиша нещо за нас, това ще отнеме малко от енергията ми, иначе ще откача. Нещо като двете откачалки в „Луди от любов“ на Дрейк Доремус...

Боже, къде съм дремал, къде съм си губил времето?

Сладка моя Ваня, ще трябва да изскоча да свърша нещо и да оправя една книга в изложбените зали. Но съм с теб, през цялото време ще съм с теб. Пази се, мила.

Целувам те.

След два дни на мълчание Мирослав Радев получава писмо от *друг* имейл адрес:

„Е да, колкото и да ти е трудно да приемеш, истината е тази – Ваня, това съм аз: жената, която вървеше пред теб, тази, която те следваше, жената, която стъпка и никога не прие до себе си...“

За Мирослав адресът е странно познат – това е съпругата му Галя. *Жена ми!*

Съдържание

Писмо до Джон Ъпдайк / 3

Каквото дойде / 9

Кугари / 27

Любовна e-пистолола / 41

Владимир Шумелов
КАКВОТО ДОЙДЕ

•

Българска, първо издание

•

Формат: 84x108/32

Печатни коли: 6

Книгата е подготвена за печат и отпечатана от:

ФАБЕР – В. Търново
ул. „Ген. Сава Муткуров“ 8
(062) 600 650; www.faber-bg.com